Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
185
Vânătoare asupra submarinului

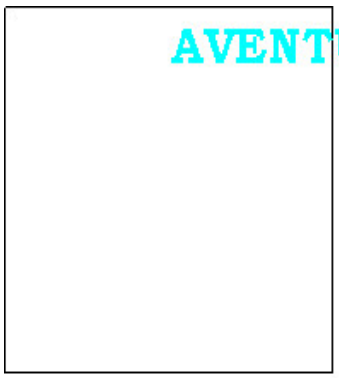

De J

Nr. 185.

VÂNĂTOARE ASUPRA SUBMARIN

Traducere de L

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O LUPTĂ CU BALENE.

SUBMARINUL „DOX” al căpitanului Farrow naviga liniştit de-a lungul coastei de est a continentului African. Coasta continentului negru era încă atât de departe, încât abia se distingea la orizont ca o linie nelămurită. Submarinul însuşi nu putea fi detectat în apele astea, nici cu cel mai perfecţionat ochean acum când răsăritul strălucitor al soarelui împrumuta mării calitatea unei imense oglinzi reflectorizante. Nimeni n-ar fi distins lămurit un obiect în această vastă baie de lumină sângerie.

La această oră timpurie a zilei, George se afla în turnul vasului alături de tatăl său şi de doctorul Bertram, privind vrăjit imensitatea apelor. Răsuflă adânc şi spuse cu glas abia şoptit:

— E minunat! O dimineaţă la Tropice, ascunde în ea, ceva atât de măreţ şi de înălţător, cum rar ţi-e dat să trăieşti a doua oară, în altă regiune a globului. Şi cât de uşor mi s-ar fi putut întâmpla, ca azi să nu-mi mai fie dat să trăiesc astfel de clipe şi să mai savurez astfel de frumuseţi, dacă s-ar fi sfârşit prost povestea cu hipopotamul de ieri (vezi vol. „Cea mai rea aventură a lui George”).

— Da, dragă George, îl susţinu doctorul. Aia a fost o aventură cu adevărat periculoasă. Rar mi-a fost dat să fiu atât de speriat ca-n clipa în care te-am văzut călărind pe spinarea monstrului, înconjurat de crocodilii ăia furioşi.

— Ptiu, drace, cred că n-a fost plăcut deloc, dar important rămâne faptul că azi te avem din nou voios şi sănătos lângă noi. Regret din suflet numai faptul că negrii au lăsat să pătrundă apa prin stăvilare în oraşul subpământean de argilă, unde cu siguranţă că erau adăpostite obiecte de artă memorabile şi cine ştie am fi avut poate şansa să descoperim vestigiile unei culturi străvechi. Da, poate că nu e rău c-aţi lansat englezilor o radiogramă, domnule căpitan, poate că aceştia vor dispune până la urmă evacuarea apei de mare şi închiderea ecluzei din cetatea scufundată.

— M-am gândit ulterior şi acum îmi pare rău c-am făcut-o, se poate întâmpla ca mesajul meu să fie interceptat de către francezi. Şi n-aş vrea deloc, crede-mă ca aceştia să afle, prea curând, de prezenţa noastră în aceste ape. Acolo în depărtare spre est, e Madagascarul, unde cu siguranţă au staţionate mai multe vase de război şi n-ar fi deloc exclus ca aceştia, să ne fi dat în urmărire. Ar fi un triumf colosal pentru dânşii, dacă după atâţia ani de vânătoare zadarnică şi-ar atinge printr-un noroc scopul.

— E drept că la asta nu m-am prea gândit, mărturisi doctorul vizibil marcat, de această perspectivă, fireşte că nu-i deloc exclus să se întâmple tocmai aşa. Tot ce ne mai rămâne de făcut e s-o întindem cât mai degrabă din aceste ape.

— La asta m-am gândit şi eu, îi răspunse căpitanul, dar n-aş vrea să merg cu toată viteza. Valurile stârnite ne-ar putea trăda. Şi oricum, cu fiecare secundă ne îndepărtăm tot mai mult de pericolele care ne pasc aici.

— Ei, dar ce naiba se vede acolo în faţa noastră? Strigă George agitat, în acelaşi moment. Aşa cum văd eu lucrurile se pare că mai avem un submarin în faţa noastră.

Cu atenţia sporită priviră acum căpitanul şi doctorul înainte, după direcţia indicată de mâna întinsă a lui George.

Doctorul interveni şi el foarte emoţionat.

— Ah, dar acolo înoată o balenă de dimensiuni colosale, un adevărat uriaş ai apelor. Păcat că nu suntem echipaţi cu baleniere, ar fi o pradă grozavă, pentru oricine.

— Cum de se află însă aşa de aproape de ţărm? Foarte adesea acestea mamifere înoată, în aşa numitele „şcoli” de 15-20 de exemplare. Trebuie să fim foarte atenţi, nu navigaţi prea aproape de aceşti monştri, domnule căpitan, uneori pot deveni extrem de primejdioşi, chiar unui vas solid ca al nostru. Există mărturii dincolo de orice urmă de îndoială, că vase de mai mic

gabarit au fost chiar răsturnate şi scufundate de balene uriaşe ca aceasta. Da chiar sunt renumite unele balene după apetitul lor distructiv şi marinarii încercaţi evită de obicei zonele unde îşi fac acestea veacul.

— De asta am auzit şi eu, mărturisi căpitanul şi chiar de aceea urmând vocea înţelepciunii voi face o mică manevră de ocolire, pentru a nu-i da nici o satisfacţie mătăhalei de acolo, care pare să vină acum direct spre noi.

Căpitanul făcu într-adevăr un mic ocol spre est, pentru a ajunge în spatele mamiferului, care înota acum liniştit înspre coastă. „Dox”-ul se afla cam la o sută de metri de animal, care la rândul lui să tot fi avut vreo treizeci de metri lungime.

Se părea că nu dă nici o atenţie submarinului, ci-şi urmează neabătut direcţia iniţială, ca şi cum ar fi avut de atins o anume ţintă, numai de el ştiută.

— Doamne Dumnezeule, dar e o adevărată forţă a naturii, exclamă uimit George. Văzând de aproape mamiferul, acum îmi pot face lesne o idee cum de a fost posibil ca o asemenea balenă să sfarme o biată ambarcaţiune din lemn, cum e baleniera. E adevărat domnule doctor, că din trupul balenei provine preţiosul material denumit „ambră”?

— Foarte adevărat, domnule George, această „ambră” se găseşte câteodată în apele mării şi câteodată în corpul unei balene ucise. Se spune că ajută în cazul anumitor boli. Se prea poate ca „individul” de colo, să poarte cu sine o avere ascunsă în trupul său. Dar n-o să-l omoram pentru asta, deşi nu ne-ar fi prea greu s-o facem cu unul din tunurile de ia proră. Ei, da ce se întâmplă acolo?

Balena făcu deodată o întoarcere surprinzătoare şi se năpusti cu toată viteza asupra „Dox”-ului. Din nou făcu căpitanul, manevra spre est, cu o mai mare amplitudine de data asta şi iarăşi balena îşi corectă direcţia, vizând fără nici un dubiu submarinul.

Îşi încetini numai puţin viteza, de parcă ar fi fost în pragul deliberării din care direcţie să atace mai cu folos corpul cenuşiu al submarinului.

— Hm, devine cam neplăcut, spuse doctorul Bertram, cred că n-ar fi rău să ordonaţi chemarea lui Jean Brike pe punte. O ghiulea a acestuia, poate i-ar băga minţile în cap musafirului nostru.

Căpitanul dădu imediat comanda potrivită, pentru ca îndemânaticul tunar să apară pe punte. Făcu apoi o nouă manevră, spre vest, de data asta, menită a abate cât mai mult vasul de la un atac furios şi nesăbuit al mamiferului.

Şi într-adevăr balenei păru să-i fi venit minţite în cap, întrucât îşi urmă de data asta drumul său neabătut înainte.

Din nou, cârmi Farrow, vasul său spre Sud, pentru a trece cu babordul şi a depăşi balena din această direcţie. Distanţa dintre balenă şi submarin era cam de opt zeci de metri, aceasta în direcţia est şi neîncetând să se minuneze priviră încă o dată de aproape cei trei bărbaţi din turn, colosul de came care înota acum încet şi calm prin valurile cu reflexe scânteietoare.

Jean Brike tocmai urca în grabă scăriţa pe punte. Căpitanul îi ordonă scurt:

— Pregăteşte-ţi ghiuleaua, Jean, individului de colo s-ar putea să-i dea prin gând să ne atace!

Jean Brike aruncă doar o privire asupra balenei că se şi repezi la tunul său de la proră. Cu mişcări febrile îşi desfăcu obuzele din foliile protectoare, făcu semn ajutorului său, un tânăr matroz, pe care-l iniţiase în tainele meseriei să înşface câteva proiectile de 7,5 cm. Îşi încărcă acuma mai liniştit şi cu minuţiozitate tunul şi-l roti într-atât încât să-l centreze asupra balenei.

Nu mai reuşi să-şi ducă manevra la bun sfârşit, că monstrul marin se şi întoarse, apa se înspumă într-o clipită sub loviturile năprasnice ale cozii sale şi se repezi acum, asemeni unei torpile, direct asupra submarinului.

Farrow încercă zadarnic o manevră de ultima clipă a vasului, pentru a trece pe lângă balenă, dar atacul acesteia fu atât de impetuos şi se produse într-un mod atât de neaşteptat încât nu reuşi cu nici un chip să evite impactul.

Doar câteva secunde dură până ce submarinul primi o lovitură atât de zdravănă, că-l scutură literalmente.

Nu era de fapt nici un pericol ca trupul zvelt de oţel al „Dox”-ului să se sfărâme, dar exista foarte serios pericolul ca armătura exterioară a acestuia să se îndoaie pe alocuri.

În urma loviturii puternice balena era cumva ameţită, căci dispăru numaidecât scufundându-se.

Acum, privind întâmplător spre tribord, George îngheţă de spaimă, căci văzu din nou cum animalul ţâşni în sus, de data asta dinspre partea opusă a navei. Acest monstru viclean se rostogolise în apă doar şi scufundarea lui nu fusese decât o manevră de mascare a altui atac, dat dinspre parte opusă.

La strigătul de avertisment al lui George se întoarseră cu toţi spre tribord, dar era însă prea târziu pentru a mai putea întreprinde ceva. Din nou urmă o izbitură groaznică, de parcă „Dox”-ul s-ar fi ciocnit frontal cu alt submarin şi din nou vicleana balenă dispăru în adâncuri.

— Jean fii atent la babord de data asta! Cu siguranţă va apare de acolo balena, îi strigă Farrow tunarului său. Bătrânul tunar de la bordul submarinului dădu doar din cap, înainte de a întoarce iarăşi ţeava în direcţia cerută, privind încordat ia

suprafaţa mării. Din nou apăru trupul uriaş al balenei, de data asta la o distanţă de aproximativ cincizeci de metri de vas. Cele două ciocniri zdravene pe care le recepţionase ea însăşi în confruntarea cu submarinul părea să nu-i dăuneze de loc. Parcă era posedată de un spirit rău al distrugerii, uitând de toate, chiar şi de durere pentru a-şi atinge scopul. Din nou luă poziţie împotriva submarinului, intenţionând să-l atace frontal, dar acum bubui tunul lui Brike.

Nu fără motiv se bucura acesta de faima de cel mai bun ţintaş din marina germană, în timpul războiului. În ciuda vitezei cu care se năpustise animalul, reuşii performanţa de a-i trimite obuzul în spatele căpăţânei solzoase, obuz care se sparse în trupul imens al balenei.

Urmă o a doua bubuitură şi un alt obuz plesni înfundat explodând din nou în masa de carne aleasă drept ţintă şi balena prinse câteva secunde o mişcare circulară înnebunită, după care se scufundă încet în valuri.

— De fapt, îmi pare rău c-am fost nevoiţi să ucidem balena. Ce-o fi apucat-o să ne atace cu atâta ferocitate? zise nedumerit George. De asemenea, păcat că nu-i putem valorifica trupul. Dar ce-ar fi tată, dac-ai anunţa prin radio, coasta şi a-i indica precis locul unde s-a produs incidentul? Un vas trimis de acolo ar putea valorifica animalul, mai târziu, când trupul acestuia se va fi ridicat la suprafaţă.

— În caz că se mai ridică trupul balenei la suprafaţă. Nu trebuie invitaţi rechinii care vor şti ei să-l hăcuiască, iar în caz că s-a scufundat mai la adâncime, există peşti carnivori de mare adâncime care sunt chiar mai feroci şi mai rapaci decât rechinii. Sunt în stare să-l sfâşie în bucăţi, preciză la rândul său doctorul.

— Pe de altă parte, întregi căpitanul, mă voi păzi de a ne trăda direcţia şi poziţia noastră prin acest mesaj radio. Mă tem chiar că şi salvele noastre de tun, ne vor atrage mari neplăceri mai târziu. Nu ne rămâne decât să ne continuăm cursul, aşa că te rog Brike adu din nou tunul în ordine, înveleşte-l în husă, pentru că s-ar putea să dau în tot momentul comanda de scufundare. Am impresia că ne aşteaptă mari neplăceri.

— Ei drace! exclamă doctorul prost dispus. De unde aceste presimţiri domnule căpitan? Poate fi de vină numai apropierea noastră de Madagascar şi faptul de-a fi expediat acel mesaj, posibil interceptat de către francezi. Cred că le vedeţi prea în negru. Cum ne-ar putea descoperi aici? Şi chiar dacă ar face-o ar fi suficient să ne scufundăm şi să dispărem sub apă. Am fost noi în situaţii şi mai şi în care păream cu desăvârşire pierduţi şi-am găsit totuşi o portiţă de salvare. Eu sunt, dimpotrivă, foarte încrezător!

— Să sperăm că aveţi dreptate, spuse căpitanul. Voi fi foarte bucuros dacă se va dovedi că toate presupunerile mele funeste au fost lipsite de temei.

Chipul căpitanului însă îşi păstra gravitatea iniţială şi de multe ori privea înapoi, spre nord-est unde se găsea Madagascarul. O neliniște crescută îi cuprinse treptat pe George şi pe doctor şi chiar pe Jean Brike care se grăbi acum şi mai mult cu învelirea tunurilor în huse. De-abia dispăru el cu ajutorul său în turn, că Farrow şi dădu prin portavoce, ordinul de a da turaţia maximă la motoare.

Timp de cinci minute, vasul merse cu viteză maximă spre sud. În faţă, căpitanul distinse câteva puncte pe apă, în continuă mişcare. De-ndată îşi duse ocheanul la ochi, examină pentru puţin timp marea şi zise foarte supărat:

— Fireşte, nu se putea altfel, iată chiar în faţa noastră o întreagă flotilă de ambarcaţiuni de pescuit. Şi-au format un întreg lanţ care se întinde până departe spre est. Nu ne mai rămâne altceva mai bun de făcut decât să navigăm mai aproape de coastă acum, de scufundat nu ne putem scufunda c-am nimeri direct în plasele lor. Iată deci o întârziere foarte neplăcută. Mai există şi şansa de a fi descoperiţi. Şi uite-aşa simţămintele mele de negre presimţiri, tind să se adeverească.

— Pescarii nu ne pot face nici aşa nimic, aşa că ne putem scufunda aproape de ţărm, după care am depăşit orice pericol, fu de părere doctorul.

— Nu îndrăznesc s-o fac, întrucât nu cunosc deloc adâncimea apelor de aici. Dacă ne împotmolim pe undeva, atunci suntem cu siguranţă pierduţi. Prima ambarcaţiune este din fericire destul de departe de ţărm, aşa că putem spera să nu ne observe.

Căpitanul îşi micşoră considerabil viteza vasului său şi coti puternic spre vest, către ţărm. Din ce în ce mai clar apăru în faţa ochilor celor de pe „Dox”, coasta Madagascarului, dar din fericire era un ţărm, puternic împădurit, ne fiind în apropiere nici o aşezare omenească din care vasul să poată fi văzut.

De aceea Farrow îndrăzni să se apropie şi mai mult de coastă, pentru a nu risca să fie descoperit de unul din vasele de pescuit. De abia după ce parcurse o bună bucată de drum, cot spre sud. Vasul de pescuit care se găsea cel mai aproape de ţărm, se găsea acum la o depărtare de două sute de metri. Chiar dacă indigenii ar fi descoperit submarinul, ar fi durat un timp până să poată anunţa autorităţile. În caz că ar fi avut această intenţie. Nici în acest caz pericolul n-ar fi fost prea mare; până să se poată organiza o urmărire în toată legea, Farrow ar fi fost departe cu vasul său.

Acum însă căpitanul era obligat să-şi încetinească mersul, întrucât mereu mai multe ambarcaţiuni apărură, care i-ar fi putut întretăia drumul din întâmplare. Trebuia să manevreze cu foarte mare îndemânare printre ele şi să-şi ţină privirea aţintită mereu înainte.

Dintr-o dată George îl apucă pe tatăl său de braţ zicându-i foarte agitat:

— Opreşte tată, repede la ţărm. Nişte negri tocmai au răpit o femeie albă!

Farrow privi spre ţărm fiind martorul unei scene incredibile. Patru negri voinici apucară strâns o femeie albă, care aparent s-a îndreptat în fugă spre o mică barcă legată la mai. Acum indivizii o târau cu forţa spre desişul care se găsea la o depărtare de circa treizeci de metri de mal.

Când George îi surprinse, ei se aflau doar la câţiva paşi de desişul ocrotitor. Tânărul nu stătu pe gânduri ci-şi smulse pistolul de la brâu trăgând repede un glonte. Bineînţeles că nu trase asupra grupului, conştient fiind c-ar fi putut-o foarte uşor răni pe europeană.

Spera însă că glontele care vâjâi peste capetele răpitorilor, să-i determine pe aceştia să-i dea drumul prăzii lor. Ce-i drept aceştia se opriră înspăimântaţi şi priviră înapoi. Fără să-şi îngăduie un răgaz, George trase pentru a doua oară, de data asta, putând ochii mai bine şi ciudata podoabă capilară a unui negru începu să se destrame, tânărul nimerind în acest inedit acoperământ de cap, pe care-l purta băştinaşul şi care semăna cu o cască din care ieşeau un fel de coarne. Negrul ţâşni în sus ca o minge, cuprins de groază şi după aceea cu mişcări fulgerătoare dispăru în desiş.

— Tată, trebuie neapărat să-i urmărim, altfel sărmana creatură… strigă George impetuos.

Vorbele sale nici nu se terminară, că „Dox”-ul suferi o ciocnire violentă pe cere o resimţi în toate încheieturile sale. Un zgomot şi o bubuitură răsună încă o dată, iarăşi o zguduitură, care-i aduse pe camarazi în pragul colapsului şi după ce aceştia e ridicară şi priviră împrejur, constatară spre spaima lor că dăduseră peste o stâncă submarină.

— La dracu, asta ne-a mai lipsit acuma, exclamă căpitanul înciudat, Repede adă o barcă de aluminiu pe punte, George. Kard, Petre, Lhose şi Klein, voi veniţi cu mine! Rindow trebuie să încerci să aduci submarinul din nou în stare de plutire, până ce noi ne luăm după sălbaticii ăştia. Dacă te eliberezi din stâncile astea, lasă-te la fund şi nu ieşi decât dacă ne vezi venind. Evident trebuie să supraveghezi uscatul şi marea cu periscopul. Haideţi camarazi!

Emoţia se răspândi printre oameni. Atât de repede şi de febril cum rar au mai lucrat vreodată, camarazii solicitaţi de căpitan să-l însoţească pe uscat Se înarmară cu pistoale şi cuţite şi fiecare-şi luă ca o măsură de precauţie două din minunatele grenade cu gaze ce la aveau în dotare.

Poate că vor avea de-a face cu un trib întreg şi atunci armele acestea îşi vor găsi întrebuinţarea.

Cu toţii erau conştienţi că nu-şi puteau permite o întârziere prea multă prin apele acestea. Radiograme pe care o dăduse căpitanul şi îngrijorarea care-l cuprinse ulterior, molipsise şi restul echipajului care simţea oarecum că francezii care-şi aveau baza pe insula Madagascar le-ar putea dăuna în viitor. Şi nu aveau nici un chef ca frumoasa lor viaţă liberă să li se sfârşească într-o carceră franţuzească.

În timp ce o parte din marinarii săriră-n apă pentru a stabili în ce măsură se împotmolise „Dox”-ul în reciful de corali şi după caz, să încerce despotmolirea prin manevre mecanice sau cu explozibil, o altă parte aduseseră o barcă uşoară de aluminiu pe punte, pentru a pregăti descinderea pe ţărm.

George şi stătea pregătit cu camarazii care fuseseră deja numiţi de către căpitan, rezemat în aşteptare de balustradă. De asemenea doctorul Bertram li se alătură şi îi ceru căpitanului care tocmai apăru lângă ei, pe un rugător:

— Domnule căpitan, vă rog luaţi-mă şi pe mine. Aş vrea neapărat sa văd cu ce fel de trib avem aici de-a face, fiindcă coiful negrului în care a tras George, avem o alcătuire, pe care ştiu s-o aibe numai anumite triburi din Africa Centrală. Aş vrea să ştiu cum se face c-au ajuns aici.

— Din partea mea, puteţi veni. Barca va fi uşor supraîncărcată dar vom avea măcar avantajul de-a avea un luptător în plus. Dar numai, repede camarazi, să nu pierdem prea mult timpul.

Barca a fost lansată la apă, marinarii îl urmară pe căpitan, care sări primul în barcă. Petre şi Kard, trecură ta vâsle şi sub loviturile puternice ale celor doi uriaşi barca se apropie în viteză de ţărm.

Căpitanul puse mâna pe cârmă şi-şi conduse barca cu multă îndemânare, printre numeroasele stânci şi stânculiţe care se iveau din mare. Depărtarea de mal era de vreo optzeci de metri, distanţă care a fost parcursă de ei într-un timp record. De-abia se ciocni bordul bărcii de limba de pământ că şi săriră din barcă. La porunca căpitanului, matrozul Klein adăposti mica barcă undeva în josul plajei, la adăpost de privirile indigenilor, sau ale altor intruşi veniţi de pe apă, în timp ce toţi ceilalţi, cu George în frunte, se năpustiră în desiş cu pistoalele gata de tragere.

— Cu precauţie înainte, camarazi! Îi avertiză căpitanul. Poate că „gazdele” noastre ne aşteaptă pregătite în tufiş şi ne întâmpină cu niscaiva săgeţi otrăvite, sau alte lucruri asemănătoare. Nu fi atât de nesăbuit, George!

— Nu cred tată. S-au speriat atât de tare, încât nu-i văd în stare de a organiza o astfel de rezistenţă. Şi-apoi nu-i putem lăsa să câştige timp şi să se retragă undeva în adâncul tufişurilor, cu victima lor cu tot.

Spunând acestea, merse înainte, strecurându-se prin spărtura din desiş provocată tocmai de cei patru băştinaşi care-şi duceau prada.

Ceilalţi se trudiră cum putură să nu rămână prea mult în urma sa îndeosebi Petre, care nu vroia să-şi lase stăpânul expus unui atac venit prin surprindere.

Poteca făcută de răpitori, în fuga lor înainte, ducea vreo douăzeci de metrii în adâncimea desişului încâlcit de pe malul insulei. Cu inima strânsă, George văzu bucăţi rupte din vestmântul alb al femeii, atârnate de spinii vegetaţiei luxuriante, dovadă că acesta fusese dusă mereu înainte, într-o goană fără menajamente şi împinsă sau trasă cu multă brutalitate şi sălbătăcie.

Dorea cu tot dinadinsul să-i aibe pe aceşti nemernici cât mai repede sub focul necruţător al pistoalelor sale.

Va avea el grijă atunci să ochească mult mai bine şi ticăloşii să-şi primească pe loc răsplata faptei lor.

Dar nici el nu putea răzbate înainte atât de repede pe cât ar fi vrut şi el era reţinut, tot timpul, de nenumărate liane şi ramuri cu spini ale feluritelor tufişuri, împiedicat în mers, zgâriat, în aşa fel încât chiar din frumoasa sa vestă rămaseră vestigii presărate permanent în cale.

Deşi uneori spinii îi pătrundeau adânc în piele, stânjenindu-l şi făcându-l să geamă de durere, piedecile nu au fost în stare să-i înfrângă dorinţa năvalnică, de-a elibera o victimă nevinovată şi de a-i face pe ticăloşii răpitori, să plătească după fapta lor.

II.
O CRUNTĂ DEZAMĂGIRE.

GEORGE DEPĂŞI ÎN SFÂRŞIT BRÂUL DE TUFIŞURI, în faţa lui se deschidea un luminiş larg de vreo cincizeci de metri. Şi-n partea opusă a acestuia se aflau cei patru negri cu victima lor. Aceştia se dispuseseră de o manieră atât de dibace, încât George nu putea trage fără riscul de a nimeri femeia.

Strigă de-ndată, pe un ton imperativ: „Sus mâinile, băieţi!”

Se folosi de limba engleză pe care indigenii de prin partea locului cu siguranţă c-o stăpâneau. Şi cu toate că, nici unul din negri nu se putea socoti direct ameninţat, ridicară toţi mâinile în sus.

— Nu trageţi, nu trageţi, strigă şi femeia europeană în limba franceză. După care alergă direct către George, care-i ieşi repede în întâmpinare. Tânărul nu-şi putea deloc explica comportamentul femeii, întrucât ar fi fost de-nţeles şi logic să nu se opună pedepsirii vinovaţilor.

Când se apropie destul de mult, constată că fata era extrem de drăguţă, dar era şi foarte strident vopsită, sau machiată şi nu-şi putu da seama, ce fel de femeie era asta, care-şi făcea de lucru aici în sălbătăcia africană, într-o astfel de ţinută.

— Ah! Salvatorul meu, strigă ea pe un ton teatral, de parcă s-ar fi găsit pe o scenă, ah, tânărul meu erou!

Şi înainte ca George să prindă de veste, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută cu foc. Pe când acesta încerca să se elibereze, ea îi şopti:

— Rămâi aşa, totul se potriveşte de minune. Eşti un tip pe cinste micuţule!

George rămase atât de surprins de remarca fetei, că renunţă să mai facă, sau să zică ceva. Ambele braţe în care ţinea pistoalele îi căzură în jos şi nici nu era sigur dacă nu cumva visa.

Acum se auzi deodată un râs bărbătesc sonor, care părea să fi venit din desiş:

— Bravo Jeannette, excelent lucrat, Acum lasă pe bietul băiat în pace, altfel se sufocă! Şi apoi îl faci gelos pe Aristide.

Un omuleţ, fandosit şi foarte caraghios îmbrăcat într-un costum modem de culoare kaki, ieşi acum la iveală din tufişuri, tocmai pe când şi ceilalţi camarazi îşi făcură apariţia la marginea luminişului.

— Domnilor, permiteţi-mi să vă mulţumesc încă o dată. Ne-aţi făcut un mare serviciu. Permiteţi să mă prezint: Numele meu este Devrient, Lupe Devrient. Poate c-aţi auzit de mine, sunt directorul marii societăţi de film UNIVERSITAS. Tocmai am turnat o scenă de film, în care eroina noastră principală, domnişoara Jeannette Laurent este răpită de sălbatici.

Scena cu salvarea fetei a fost de un dramatism atât de autentic, cum nu i-ar fi reuşit unui artist profesionist s-o joace. Numai săracul Pierre cel de colo arătă spre un negru terifiat cu un coif impunător din pene de struţ spart, a suferit un şoc, încât îi trebuie un timp să-şi revină, căci glontele care i-a ţiuit pe lângă ureche i-a stricat bunătate de podoabă capilară.

Camarazii rămaseră înlemniţi de comicul situaţiei şi de stânjeneală. La orice s-ar fi putut aştepta, dar la asta nu.

Doctorul Bertram, rupse tăcerea care urmă după aceste explicaţii simple, izbucnind într-un râs zgomotos.

— Ei, de aici provine coiful ăsta ciudat, pe care-l poartă doar negrii din unele triburi centrafricane, exclamă el. Aşadar domnule căpitan, toată goana noastră pentru nimic, iată o rezolvare miraculoasă a problemei la care zău, că nu m-aş fi gândit.

— Da, da, domnilor, se amestecă din nou nostimul personaj de adineaori în vorbă, îmi pot imagina cât sunteţi de dezamăgiţi. Aţi sperat să puteţi salva o viaţă omenească şi acum iată-vă amestecaţi într-o scenă de film. Bineînţeles sunt gata să vă achit o taxă de participare. Pe de altă parte, sunt gata cu oamenii mei să vă ajut, să vă despotmoliţi vasul. Cu cine am onoarea?

— Farrow, se prezentă scurt căpitanul. Ar fi preferat mai degrabă să-l ia pe omuleţul acesta caraghios şi să-l strângă de gât, pentru că abia acum îşi dădu seama că şi-a primejduit siguranţa „Dox”-ului său drag şi a echipajului, din cauza acestui măscărici cu societatea lor de filmare cu tot. Nu-şi putu însă exterioriza sentimentele pentru că, exact în clipa aceea, din tufişuri ieşiră mai mulţi europeni înarmaţi cu camere de filmare şi microfoane.

Un tânăr zvelt, cu o figură drăguţă, dar cam feminină pe care nici monoclul mare pe care-l purta nu-i conferea un aer mai bărbătesc, dădu buzna acum, spre tânăra actriţă care continua să-şi ţină încă ambele mâini pe umerii lui George.

George era în continuare atât de uluit şi dezamăgit totodată încât nu izbuti să scoată nici-o vorbă şi nici măcar nu făcu încercarea de a se descotorosi de manifestările de tandreţe pe care i le adresa „victima” recunoscătoare; doar pistoalele reuşi să şi le atârnă de brâu.

Încetul cu încetul îl cuprinse mânia, mai puţin asupra actriţei cât mai ales asupra directorului de regie.

Pentru acesta nu era decât prilej de a face o afacere pe când camarazii îşi primejduiră din graba lor de-a veni în ajutorul fiinţei omeneşti în pericol şi siguranţa preţiosului submarin care se căznea acum să se despotmolească. Abia acum simţi rănile dureroase pricinuite de spinii şi de scaieţii cu care se luptase pentru a-şi croi drum cât mai repede printre ei.

Tânărul actoraş odată ajuns lângă George, o trase cu brutalitate pe partenera lui, Jeannette, care dădu un strigăt uşor de surpriză la grosolănia gestului. Acesta-i desprinse braţele petrecute încă în jurul gâtului lui George. Apoi se adresă furios chiar acestuia:

— Ascultă tinere, nu permit, domnişoara Jeannette este logodnica mea. Să nu-ţi faci cumva iluzii deşerte pentru c-ai

salvat-o de nişte răpitori imaginari. Aş fi vrut să văd ce-ai fi făcut dacă erau autentici. Ei ce e… ţi-a pierit graiul?

Spunând asta îi dădu lui George care stătea încă nemişcat o îmbrâncitură zdravănă. În secunda următoare se căi însă pentru fapta sa, căci acesta-şi găsi ţapul ispăşitor pentru frustrările sale.

Se dădu o jumătate de pas înapoi şi-apoi îi administră acestuia cu o maximă precizie două lovituri una după alta, acolo unde-l durea mai tare. O stângă îl izbi fulgerător pe actoraş în stomac şi când acesta se îndoi de durere şi surpriză îi mai dădu o directă în bărbie, că-l dădu pe spate şi-l lăsă lat acolo. Numai monoclul îi mai dădu semne de viaţă, rostogolindu-se pe jos după ce făcu o jumătate de arc de cerc prin aer. Prea iubit nu părea să fie actoraşul ăsta nici de colegii lui de breaslă sau de cameramani, pentru că urmă un cor cu „Bravo" şi tonul îl dădu chiar grăsunul Devrient care execută cu acest prilej şi câţiva paşi de dans de satisfăcut ce era. Chiar şi Jeannette, râse din toată inima când constată cu dispreţ:

— Săracul Aristide, sper că lecţia asta să nu-i dăuneze farmecului lui natural. Şi oameni buni, pentru nimic în lume nu lăsaţi să-şi piardă monoclul. Altfel îşi va pierde chiar tot farmecul.

După care se îndreptă spre George mimând c-ar vrea din nou să-l îmbrăţişeze.

— Bravo tinere, îi strigă ea aproape duios, Ai fost minunat. Atât de tânăr şi deja un erou „*sans peur et reproche*". Haide băiatule, pentru asta mai meriţi încă o sărutare!

— Terminaţi cu prostiile astea. Nu sunt chiar atât de tânăr ca să mă mângâiaţi astfel, de fapt îmi pare rău că m-am lăsat indus în eroare.

Se întoarse repede pe călcâie şi-o luă încet spre partea înverzită a ţărmului care despărţea desişul de plajă. Actriţa pufni numai dispreţuitor şi-şi schimbă de îndată sentimentele. Orientându-se acum spre logodnicul ei Aristide care mai zăcea năucit la pământ.

— Aristide ai auzit! Acest tânăr s-a purtat necuviincios faţă de mine. Trebuie să-l pedepseşti, eşti doar logodnicul meu.

Dar Aristide nu mai păru deloc încântat să mai facă încă o dată cunoştinţă cu pumnii tânărului. Mai întâi îşi potrivi monoclul pe care-l smulse din mâinile unui negru care-l ridicase din tufiş, apoi se pară că-şi regăsi echilibrul, căci se întoarse spre căpitan care privise zâmbind întreaga scenă petrecută adineaori.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, numele meu este Aristide de Volpais. Sunt sigur c-aţi auzit de mine. Tânărul de adineaori

este fiul dumneavoastră presupun. Vă rog să-i cereţi socoteală! Dar vă rog, foarte energic!

— Numele dumneavoastră îmi e total necunoscut, răspunse calm căpitanul. Şi chiar dacă n-ar fi, nu văd nici un motiv săi cer socoteală fiului meu, după cum pretindeţi, întrucât s-a apărat la intervenţia dumneavoastră. Vă rog să vă reglaţi conturile împreună. Aşteptaţi să-l chem!

— Nu, nu, nu e necesar, se împotrivi repede actorul, cu tânărul ăsta nu vreau să mai am nimic de-a face. Dar scuzaţi, n-aţi spus înainte că vă cheamă Farrow?

— E adevărat, dar nu văd ce are a face numele meu, în această situaţie, răspunse rece căpitanul.

— Ba, nu, are şi încă o foarte mare importanţă, replică actorul batjocoritor acum. O să vedeţi câtă importanţă are domnule căpitan!

Făcu stânga-n prejur şi merse către un omuleţ cu părul negru, cu-o faţă mică, vicleană, ca de viezure.

Începu o convorbire agitată cu acesta şi pe căpitan îl cuprinse un sentiment neplăcut, că se uneltea împotriva lui. Ce-ar fi putut coace acest Aristide de Volpais? N-avea timp însă timp acum să-şi mai bată capul cu asta, trebuia să se îngrijească de vasul său. Spera că între timp Rindow să fi reuşit să elibereze submarinul. Îl salută rece pe director şi dădu să plece.

Dar Devrient nu se dădu aşa de uşor bătut.

— Domnule căpitan strigă el zelos, am văzut ce s-a întâmplat vasului dumneavoastră, am aici cu mine douăzeci de negri vânjoşi care-i pun cu plăcere ia dispoziţie. Bineînţeles că fără nici-o recompensă, doar v-aţi primejduit vasul din pricina noastră. Pot s-o folosesc şi numele dumneavoastră pe genericul filmului meu? Farrow ziceţi că vă cheamă, nu-i aşa?

Deodată o expresie de uimire îi trecu peste faţă şi parcă uluit şi surprins încă zise bâlbâindu-se:

— Mii de draci, Farrow, căpitanul Farrow? Nu cumva sunteţi..

— Ba chiar sunt, răspunse căpitanul rece. Ajutorul negrilor dumneavoastră nu este necesar, vasul meu va fi despotmolit de către oamenii mei. Dacă vreţi să folosiţi numele meu pe genericul filmul dumneavoastră mi-e perfect egal. Regret că nu mi-am dat seama că e vorba aici doar de o scenă de filmare. Bună ziua domnul meu.

Devrient nu făcu nici o încercare de a-l reţine, privea numai descumpănit în urma lui, însă Aristide nu se putu reţine de a-i striga batjocoritor.

— La revedere, domnule căpitan. Cred că o astfel de revedere se va face foarte curând, eu cel puţin o doresc din

toată inima. Şi atunci ne vom afla într-o cu totul altă situaţie, de asta pot să vă asigur.

Farrow parcurse porţiunea de drum rămasă până la ţărm foarte îngândurat. Acest actor era un tip înzestrat pe lângă laşitate cu o doză sănătoasă de viclenie şi maliţiozitate. Şi remarcile sale, făcute omului cu figura de viezure, erau menite fără îndoială să-i căşuneze mult rău submarinului şi oamenilor săi. Grăbi pasul mai mult. Când păşi pe plajă, deja îi aşteptau cu destulă nerăbdare George şi camarazii care erau adunaţi lângă barca de aluminiu. O privire aruncată spre stâncile în care eşuase „Dox”-ul îl făcu să se îngălbenească, întrucât acesta zăcea încă împotmolit pe vechiul loc. Ba se părea că va mai zace încă mult timp acolo.

De-abia se urcă în barca de aluminiu că şi văzu motivul. Venise refluxul şi el ştia bine că aici la mal adâncimea apei nu depăşea un metru şi jumătate.

Până acum nivelul apei scăzuse deja cu o jumătate de metru şi trebuia să ţină seama de faptul că „Dox”-ul se va mai ridica încă deasupra apei cu un metru, un metru şi ceva în următoarea oră. Apoi va avea de aşteptat ore îndelungate până ce în sfârşit va veni refluxul.

— Repede sus, strigă ei cu o voce răguşită. Trebuie neapărat să încercăm să aruncăm în aer cu exploziv stânca. Nu putem în nici un caz aştepta aici ore în şir, trebuie să încercăm să ne eliberăm numaidecât. Actorul acela, Aristide, vrea să ne facă o festă cât se poate de urâtă.

— Da tată, strigă George deodată. Cred că ştiu acum despre ce-i vorba. Echipa de filmare e echipată fără îndoială cu o staţie radio şi acest Volpais va trimite neîntârziat o telegramă la Madagascar.

— De parcă n-aş fi avut aceeaşi bănuială, bombăni Farrow furios. De-aş avea mijloace să distrug blestemata aia de staţie! Acum nu ne mai rămâne decât să vedem cum reuşim s-o tulim de pe aici, altfel ne trezim curând cu câteva distrugătoare franceze pe cap. Să sperăm numai că „Dox”-ul n-a avut de suferit şi alte avarii cu acest prilej.

În câteva minute ajunseră la navă şi-acum se căţărară cu destulă dificultate pe submarinul care ieşea din apă cu o bună jumătate de metru mai mult ca la plecare. Primul ofiţer Rindow le ieşi în întâmpinare şi le raportă descumpănit:

— Am făcut tot ce-a fost cu putinţă, domnule căpitan, dar situaţia s-a înrăutăţit din cauza refluxului, inginerul Hagen se pregăteşte tocmai să găsească nişte mine explozive pentru a detona recifele de corali. E o treabă destul de periculoasă, căci prin asta putem periclita „Dox”-ul nostru, aşa că Hagen va trebui să fie foarte exact în tot ce face. Să sperăm că-şi va duce

treaba la bun sfârşit, căci refluxul ăsta face vasul să se ridice tot mai mult.

— Nu există altă cale şi nu-mi rămâne decât să sper că Hagen va reuşi în cele din urmă, îi linişti căpitanul. Numai de nu ne-ar vizita francezii prea curând dragă Rindow.

Îi relată în puţine cuvinte aventura trăită cu actorii, care de fapt nici nu era aventură şi-i veni inima la loc, auzindu-l pe primul ofiţer cât de copios înjură.

— Cam aşa am înjurat şi eu în gândul meu, dragă Rindow vezi numai că nu ajută la nimic, acum poate vom plăti scump dorinţa noastră de a veni în ajutor. Asta nu ne va împiedeca însă nici pe viitor să sărim în ajutorul cuiva, dacă împrejurările ne vor cere. Dar ia să vedem ce mai face Hagen.

De îndată ce ajunse la proră, constată că partea din faţă a submarinului stătea deja la o înălţime de vreo patru metri deasupra recifului de corali. Mai jos Hagen, împreună cu trei marinari, căutau locurile potrivite pentru implantarea minelor la o distanţă apreciabilă de vas, pentru a nu-i dăuna.

— Ei ce spui Hagen, crezi că vei reuşi, îi strigă Farrow. N-avem de ales, trebuie să încercăm tot posibilul s-o tulim de pe-aici, francezii din Madagascar, au fost precis înştiinţaţi cu o radiogramă de prezenţa noastră în această zonă.

— Încă-o jumătate de oră mai avem de lucru aici, apoi cred c-o să ne eliberăm în urma exploziei. Din păcate nu pot garanta cu certitudine că „Dox”-ul va scăpa complet nevătămat M-am străduit să fac găurile pentru mine destul de departe de vas, dar în ce direcţie vor sări bucăţile de stâncă n-am cum să prevăd. Îmi declin răspunderea pentru consecinţe şi dacă-ar fi după mine, aş aştepta mai degrabă, întoarcerea refluxului.

— Din păcate varianta asta cade, decise căpitanul. Trebuie neapărat să plecăm şi încă repede. Nu cred c-o să fie cine ştie ce pericole, în afară de-un bombardament în cuirasa vasului şi cam jumătate de timp câştigat.

— O jumătate de oră, tot va dura, dar o să mă străduiesc să fie şi mai puţin. Din fericire masivul stâncos nu este prea dur.

La comanda sa, oamenii începură să lucreze mai cu sârg, să sfredelească şi să lovească cu topoarele. Căpitanul îi privi o vreme în tăcere cum lucrează, apoi păşi spre pupă. Aici stătea George care privea prin ochean întinderea mării.

— Vezi ceva ce-ar da de bănuit, dragă George?

— Nu tată! Nimic, în afară de faptul că ceaţa asta deasă s-a întins până pe ţărm. De-abia văd până la cinci sute de metri Căpitanul duse el însuşi ocheanul la ochi şi trebui să-i dea dreptate fiului său. Într-o privinţă fenomenul era neplăcut, pe de altă parte avea şi avantajele sale, francezii il vor găsi mai greu pe ceaţă, dacă într-adevăr temerile i se adevereau şi

aceştia fuseseră înştiinţaţi prin radio despre prezenţa lui în aceste ape. Ce-i drept nici el însuşi nu-i putea descoperi la timp, ceaţa ar putea masca vasele francez, încât să fie detectate într-un moment când nu va mai putea scăpa aşa uşor.

— Continuă-ţi supravegherea George şi dă-mi de ştire imediat ce vezi că ceva nu-i în regulă. Vom face tot posibilul să scăpăm, oricât ar părea situaţia noastră de disperată. Şi chiar de-ar fi să ne părăsim vasul şi să ne facem pierduţi pe insulă, n-aş şovăi, decât să ne riscăm libertatea şi să fim întemniţaţi pe aici.

— Mai degrabă m-aş închide în submarin şi aş sări cu el în aer şi cred tată, c-ai face şi tu la fel decât să ajungi prizonier.

— Fireşte c-aş face, dragă George, zise Farrow acum cu oarecare mândrie în glas, am vrut numai să văd cam cum gândeşti şi tu. Dar să nu fim necugetaţi. Chiar dacă ar fi să fim luaţi acum pe nepregătite prizonieri, nici atunci, n-ar trebui să abandonăm speranţa de a deveni din nou liberi, atâta vreme cât suntem în viaţă. Bine înţeles că aş încerca să fug, salvându-mi şi vasul, de asta poţi fi sigur.

— Aşa că mai pot aştepta şi cu „săritul în aer” râse şi George acum, întrucât francezilor nici nu le-am putea face o mai mare plăcere. Să sperăm însă că nu vom ajunge deloc într-o situaţie atât de deznădăjduită.

Căpitanul o porni acum din nou către proră, privind cu interes munca lui Hagen şi-a oamenilor săi. Aceştia tăiau cu dălţile de oţel, găuri adânci de vreo doi metri în stânca moale a recifului coralier, unde aşezau cu grijă explozibilul ce urma să fie detonat electric de la distanţă. Din timp în timp privea spre punte. Acolo stătea George la postul său ţinând atent sub observaţie direcţia nord-est, cu ocheanul său, întrucât numai de acolo, din direcţia Madagascarului, putea veni pericolul. Englezii şi portughezii care dominau această zonă n-aveau nici un interes în capturarea „Dox”-ului şi a oamenilor săi. În sfârşit, munca asiduă a oamenilor lui Hagen, luă sfârşit. Ultimele explozibile fură acoperite cu maximă prudenţă cu pământ Sârmele care conduceau al mine le ţinea însuşi inginerul Hagen în mână, care se urcă apoi pe punte ajutat de unul din oamenii săi, în timp ce un altul, îi aduse o baterie. După ce se asigură că toţi oamenii care îl ajutaseră erau la bord, îi trimise de la proră, întrucât se temea ca nu cumva prin dislocarea unor bucăţi de stâncă câteva minute ajunseră la navă în câteva minute ajunseră la navă vreunul să fie rănit, în caz c-ar ajunge pe punte. Căpitanul rămase însă lângă el. În clipa în care Hagen apropie sârmele de baterie, răsună strigătul lui George de avertisment.

— Atenţie spre nord-est se distinge o perdea groasă de fum. Face impresia unui vas de război.

Imediat se întoarse căpitanul şi privi înapoi. Vremea se mai îmbunătăţise, cerul se mai luminase şi vizibilitatea crescuse destul de mult. Acum se putea distinge orice mişcare cale de câţiva kilometri şi de aceea văzură cu toţi norul gros de fum care apăruse la orizont dinspre direcţia nord-est.

— George are dreptate, dragă Hagen, constată laconic Farrow, într-adevăr din direcţia nord est vine în mare viteză un distrugător, încoace. Daţi-i drumul, aruncaţi reciful în aer, altfel suntem pierduţi fără speranţe.

În momentul următor detunară mai multe explozii înăbuşite. „Dox”-ul se zgudui din încheieturi, urmă o izbitură mai tare ca toate celelalte, care-l făcu pe Hagen să pălească. Ca un veritabil cal de rasă se cabră submarinul înainte, apoi se prăbuşi în adâncime, valurile înspumate plescăind la câţiva metri deasupra, prora se inundă complet şi… calea era liberă. Roca se sfărmase…

Căpitanul dădu năvală în turn, urmat de inginerul Hagen. Dădu imediat comandă în sala maşinilor să se ambaleze motoarele. Ştia foarte bine că folosind la maximum puterea compresoarelor, putea prinde o viteză aşa de mare, încât n-ar mai avea a se teme de cel mai rapid distrugător.

Hagen, nu se opri însă, ci începu să coboare în grabă, c-o mină îngrijorată, scăriţa turnului, ceea ce nu-i scăpă căpitanului, care-i strigă:

— Ei, Hagen, ce s-a întâmplat, e ceva ce nu-i în regulă?

— Domnule căpitan, mă tem că cuirasa „Dox”-ului nostru n-a rezistat impactului, mă duc repede să mă conving, îi ţâşniră de pe buze cuvintele alarmante, destoinicului inginer specialist.

— Dumnezeule mare, asta ne mai lipsea acum! strigă îngrozit Farrow. Atunci nici vorbă să putem fugi. Convinge-te repede dacă aşa stau lucrurile dragă Hagen şi dă-mi de ştire imediat prin megafon.

Dar submarinul şi prinsese deja o viteză suficient de mare. Evident, Farrow îşi mână vasul său în larg, depărtându-se cât mai mult de ţărm şi de vecinătatea primejdioasă a stâncilor şi recifelor submarine. Când vru să evite un astfel de recif, ceva mai mare, băgă de seamă, spre uimirea sa, că vasul părea mult mai greu de manevrat. Totodată avu impresia de parcă s-ar fi scufundat spre înainte, ca şi cum ar fi stat mult mai adânc sub valuri.

O bănuială rău prevestitoare începu să-i macine. Să fi avut oare inginerul dreptate când afirmase deteriorarea cuirasei submarinului? În acest caz apa nu ar întârzia să inunde spaţiul

gol dintre cei doi pereţi. Şi chiar dacă etanşeitatea acestui ultim perete ar asigura împotriva intrării apei în vas, viteza şi manevrabilitatea acestuia ar avea mult de suferit. În acest din urmă caz, nu ar mai avea nici o şansă să scape de urmărirea unui vas de război modern cum e distrugătorul, care făcea uşor cele treizeci şi cinci de noduri pe oră.

În acelaşi timp când pe căpitan îl munceau aceste gânduri negre, răsună avertismentul şuierat prin telefon. Farrow luă repede telefonul în mână. Vocea lui Hagen sună foarte agitat când zise:

— Domnule căpitan, explozia a dăunat şi a deteriorat cuirasa „Dox”-ului nostru în două locuri. Trebuie să tragem undeva la fund, prora este mereu sub apă. Voi încerca cu ajutorul scafandrilor să repar stricăciunile.

— S-a făcut, Hagen, mai merg puţin spre larg, apa aici este puţin adâncă, iar distrugătorul care ne urmăreşte ne-ar putea descoperi uşor. În câteva minute voi da ordinul de scufundare şi vom sta liniştiţi la fund.

III.
O REPARAŢIE DIFICILĂ.

FARROW PRIVI DIN NOU PRIN OCHEAN către nord-est şi văzu că într-adevăr era vorba de un distrugător care se apropia rapid, judecând după norul gros de fum care se îngroşa cu repeziciune. Probabil că era unul dintre vasele de linie cele mai moderne, luând în considerare cele patru coşuri şi viteza considerabilă pe care o dezvolta. Pentru a scăpa din ghearele unui astfel de vânător de vânător, în situaţia în care se găsea submarinul acuma era absolut imposibil.

Nu putea rămâne nici multă vreme la suprafaţă, francezii dispunând fără îndoială de ocheane excelente, putându-l descoperi în orice clipă.

Îşi dădu seama privind culoarea apei, că aici adâncimea era suficient de mare pentru a permite scufundarea. Prea mult însă nu-şi permitea să se scufunde, întrucât scafandrilor le-ar fi fost foarte greu să lucreze la o asemenea presiune.

Îi strigă lui George care mai stătea pe punte să coboare în interiorul vasului. După ce acesta coborî pe scăriţă, Farrow îşi urmă imediat fiul şi închise capacul după el.

Descoperise cam la o sută de metri depărtare de submarin şi vreo cinci zeci de metri în direcţia de mers, către dreapta, spre mal un puternic masiv de corali, care stătea ridicat ca o imensă farfurie deasupra apei. Hotărâse să le joace francezilor un renghi îndrăzneţ.

Dacă menţinea cursul neschimbat în direcţia stâncii de corali, intra direct în scobitura recifului cu „Dox”-ul său, unde putea rămâne ascuns mult şi bine.

Ar putea apoi distrugătorul să-l tot caute, ei şi-ar vedea în liniştite de reparaţie şi în toiul nopţii s-ar putea face nevăzut.

Pentru asta trebuia să meargă la proră unde erau cele două ferestre create de genialul inginer Hagen, care le construise încorporându-le în peretele submarinului. Aici la proră se găsea telefonul prin care putea acoperi cu comenzile necesare sala maşinilor şi zona tribordului, aici se afla, s-ar putea spune postul său de comandă.

Îi convocă pe destoinicul Plundow, timonierul încercat, la sala de comandă unde-i dădu în primire cârma, dădu dispoziţiile necesare ca apa să umple tancurile de balast şi se grăbi spre proră, urmat de George.

Se putea distinge cu claritate cum apa da năvală în tancurile de balast cu un zgomot care aici întrecea în putere pe acela făcut de pompele de absorbţie.

Din ce în ce prora vasului se scufunda tot mai mult şi căpitanu-i îi dădu în cele din urmă lui Plundow comanda de contracararea necesară la cârmă. Lăsă să cadă apoi obloanele din oţel special, de pe ferestre şi puse în funcţiune reflectoarele pe care Hagen le construise în aşa fel încât să străpungă obscuritatea până la mari depărtări – evident, cât se putea realiza în asemenea condiţii.

Acum se găsea la aceeaşi înălţime cu masivul coralier. Puse în funcţiune electromotoarele, concomitent cu operaţia de scufundare, care o execută foarte lin. Îi mai dădu apoi lui Plundow ordinul să întoarcă submarinul încet spre tribord. Doar cinci zeci de metri mai rămânea de mers apoi „Dox”-ul va atinge reciful propriu-zis. Bineînţeles mai rămânea pericolul ca în recif să fie încorporate stânci submarine, pe care nu le putea descoperi de la suprafaţă. Acestui pericol trebuia neapărat să-i facă faţă şi nu putea s-o facă altfel, decât să manevreze „Dox”-ul cu multă prudenţă, încet şi cu atenţie.

Farrow a fost foarte bucuros că la cârmă se găsea Plundow pe care-l considera un marinar şi un ofiţer foarte valoros, care se pricepea de minune în meseria lui. Ştia ei prea bine că orice comandă i-ar fi dat lui Plundow acesta ar fi fost în stare s-o execute cu maximă precizie şi îndemânare. Şi se putea baza pe faptul că Plundow va evita ciocnirea cu o astfel de stâncă submarină, prin o mişcare energică şi promptă cum îi stătea în fire.

Concentraţi, tatăl şi fiul priveau înainte. Cu fiecare secundă care trecea pericolul creştea. Oricând se putea ivi o stâncă

submarină şi atunci totul depindea de viteza de reacţie cestui brav timonier care era Plundow.

Cercul de lumină a reflectorului se poziţionă acum drept în faţă pe pereţii de stâncă ai recifului împrumutându-le o lucire albicioasă. Farrow zâmbi mulţumit fiindcă până acum previziunile sale se adeveriseră. Un curent submarin destui de puternic, erodase complet stâncile de coral. Ca o ciupercă uriaşă ori ca o umbrelă, mai bine zis, se desena conturul acestora până la suprafaţa apei şi, ceea ce se găsea ascuns dedesubt nu putea fi lesne bănuit de ia suprafaţă.

Fundul mării era însă perfect neted şi foarte tare, aşa încât nu exista pericolul ca „Dox”-ul să se afunde în nămol.

Farrow lăsă vasul său să se apropie cât se putea de mult de recif, apoi Plundow execută prompt la comanda sa o piruetă de întoarcere, elicea porni să lucreze pentru o scurtă bucată de timp în sens invers, din ce în ce mai mult şi în cele din urmă atinse lin fundul mării, până ce vasului nu-i mai rămase de făcut decât să pompeze mai multă apă în tancurile de balast, pentru a se scufunda. Căpitanul stinse reflectoarele de îndată fiindcă lumina putea fi zărită de sus la o examinare mai atentă. Se întoarse însoţit de George în turnul central, la postul să de comandă. Aici îl întâlni şi pe Hagen care se bucură nespus când află că-i reuşise manevra de adăpostire, mai bine decât s-ar fi aşteptat.

— Ne găsim aici la o adâncime de treizeci de metri ceea ce va permite scafandrilor noştri să lucreze fără nici un fel de pericol. Am de gând să-i însoţesc, fireşte, pentru a stabili la faţa locului cât de adânci şi pe ce arie sunt răspândite spărturile. Mă gândesc c-am putea fixa pe deasupra plăci groase de oţel. Apa o vom scoate cu ajutorul pompelor din interior, după ce vom găuri platoşa interioară a cuirasei. Bine c-a rezistat cel puţin aceasta!

— Tată se oferi George, vreau să îmbrac şi eu unul din costumele de scafandru. De mult n-am mai participat la o expediţie submarină şi chiar dacă nu mă pricep să ajut eu însumi la munca de reparare mă voi putea face într-un fel util. Poate că se găsesc pe acolo rechini obraznici pe care aş putea să-i răpun, asigurând totodată siguranţa oamenilor noştri.

— În acest caz eşti binevenit, zise Farrow. Dar iată mi se pare că aud vâjâind elicea distrugătorului deasupra noastră. Pot acuma domnii ăia să ne caute mult şi bine, nu vor bănui ei niciodată că ne aflăm chiar sub ei, ascunşi de stâncile astea.

Acum zgomotul elicei străine crescu în intensitate. Aproape de tot trecu distrugătorul francez luând cursul spre sud, unde credea că se află submarinul, nebănuind nici un moment că s-ar afla pe aproape. Bineînţeles că se va reîntoarce de îndată ce

va observa că se înşelase, căci va bănui el în cele din urmă, că „Dox”-ul se scufundase undeva, prin apele acelea. Şi goana va continua, cursa de-a şoarecele şi pisica se va derula în continuare, căci nu va ceda el ispitei de a captura odată acest blestemat de submarin atât de căutat de aliaţi, de atâta amar de vreme.

De aceea Farrow se hotărî să rămână până la venirea serii aici în ascunzătoare, apoi să parcurgă o bună bucată de drum spre est înainte de a coti definitiv către sud; procedând astfel erau puţine şanse ca urmăritorii să-i dea de urmă.

Inginerul Hagen, Petre, George şi trei marinari care aveau calităţi de buni mecanici îşi îmbrăcară acum, costumele de scafandri, se echipară cu burghiele de oţel şi de filetat necesare, întrucât trebuiau să facă găuri de jur-împrejurul cuirasei exterioare avariate, pentru a fixa pe aceasta noile table aduse şi care vor fi fixate cu şuruburi.

Apa era la această adâncime, încă străvezie, permiţând o bună vizibilitate, astfel încât nu era nevoie să se pună în funcţiune reflectoarele speciale, construite de inginerul Hagen, care le permiteau să vadă în adâncimile submarine până la mare depărtare.

Asta era bine şi pentru că luminile reflectoarelor ar fi putut fi observate de la suprafaţă ceea ce ar fi dus la neplăceri mai târziu.

George păşi primul în partea din dreapta a camerei de scufundare, din cele două pe care Hagen le construise în ambele părţi ale tancurilor de balast. Pentru cei şase oameni spaţiul deveni uşor neîncăpător, dar aceştia se strânseră cât mai mult laolaltă. Uşa interioară a fost închisă şi se deschise ventilul care permitea apei să inunde camera de scufundare. Când aceasta a fost inundată complet, se putu deschide uşiţa care din cauza presiunii apei din exterior nu putea fi nici măcar mişcată şi George păşi afară agăţându-se de una din stâncile care se afla la vreun metru depărtare de deschizătura uşii. Aşteptă până ce toţi camarazii părăsiră interiorul submarinului, după care o porni spre proră. Curând descoperi prima spărtură făcută în blindaj de explozia stâncii. O bucată mare de stâncă izbise cu atâta furie blindajul „Dox”-ului, încât spărtura avea cel puţin un metru lungime şi 20 de centimetri lăţime. George privi gânditor imensa stricăciune, socotind că pe mecanici îi aştepta o muncă grea şi anevoioasă.

Se mai linişti când îl văzu pe Hagen, care-i făcu semne, că totul se poate aranja şi că nu se produsese, din fericire nimic ireparabil. Acum camarazii examinau în grabă partea din faţă a submarinului, în căutarea de alte posibile dezastre. Şi nu

întârziară să mai găsească o gaură cel puţin tot atât de mare ca şi prima, dar pe partea stângă a prorei „Dox”-ului.

Hagen atinse braţul unuia din mecanici şi-i indică spărtura! Desemnă locurile unde să se facă orificiile în jurul spărturii şi mecanicii începură să găurească locurile unde urmau să intre şuruburile de fixare ale plăcilor aduse. Din fericire se putea lucra comod de pe fundul mării şi de aceea, marinarii la semnul făcut de Hagen se şi apucară de treabă. În timp ce Hagen se îndreptă spre tribord însoţit de restul echipei sale.

Petre şi George îşi preluară acuma misiunea de a asigura securitatea lucrătorilor subacvatici, de atacul rechinilor sau a unor alţi monştri primejdioşi ai adâncurilor.

Erau dotaţi cu pistoale de mare calibru, pe care de asemenea Hagen le înzestrase cu un dispozitiv ce le permitea o mare putere de pătrundere chiar sub apă.

Explozibilul mai ales era foarte puternic, protejat de acţiunea apei de mare printr-un înveliş protejat cu un lac impermeabil la apă, dar totuşi subţire. Chiar dacă ar fi stat foarte multă vreme în apă ar fi funcţionat.

Calibrul acestora ar fi asigurat neutralizarea chiar a unui rechin mai mare, ca să nu mai vorbim de faptul că aveau asupra lor cuţitele lor lungi de spintecat rechini. Mai ales Petre care dispunea de puteri uriaşe s-ar fi putut descurca de minune cu cuţitul.

Ambii camarazi stăteau acum în faţa prorei vasului, privind cu interes şi atenţie în jur. De fapt, silueta gigantică a masivului coralier din preajmă le inocula un sentiment nelămurit de teamă, prin primejdiile potenţiale care le ascundea. Cât de uşor ar putea să se prăvale aura „Dox”-ului această uriaşă îngrămădire de stânci, strivindu-l literalmente. Pe de altă parte oferea o protecţie întrucât aici nu puteau fi descoperiţi. Ei, n-ai ce să faci, trebuia să se asume şi un anume risc, pentru a evita o primejdie mult mai mare şi apropiată. Oricum nu-i era pe plac această vecinătate, întrucât de câte ori privea prin apă, unduirea maselor de apă, făcea impresia că acuş-acuş stânca se va prăbuşi într-adevăr peste ei şi-i va strivi într-o clipită.

Se convinse însă repede că nu-i decât o impresie înşelătoare provocată de distorsionarea imaginii sub apă, aşa că-şi îndreptă toată atenţia acum, împrejurimilor.

Nimic deosebit nu a fost semnalat nici din partea aceasta. Aşa că acum, privirea i se îndreptă la munca grea pe care-o aveau de executat mecanicii. Hagen mai adusese între timp doi mecanici care începură să găurească şi să fixeze plăcile din oţel. Deşi burghiele de oţel special erau de cea mai bună calitate, munca era tare grea şi cerea o mare putere şi răbdare,

întrucât găurile care trebuiau făcute erau foarte adânci. Din nou ieşi Hagen la iveală, măsurând cu compasul, locurile deja însemnate pentru găurire. George ştia prea bine că acum în interiorul submarinului tocmai se pregăteau plăcile de oţel ce se aplicau pe blindajul submarinului, pentru închiderea spărturilor.

Aceste plăci de oţel trebuiau de asemenea prevăzute cu lăcaşuri potrivite, pentru o îmbinare cât mai etanşă de cuirasa exterioară a submersibilului. Da, era o treabă a naibii de grea, pentru inginerul nostru, gândi George. Hagen însă îi va veni fără doar şi poate de hac. Tânărul se găsea acum la babordul vasului, deci spre largul mării. Acum alunecă cu grijă de cealaltă parte. Scobiturile ascuţite ale stâncilor se găseau la vreo douăzeci de metri depărtare de submarin. Aici stătea însă Petre de pază care se întoarse de îndată ce George îi atinse braţul. Chiar sub apă învăţaseră camarazii să vorbească şi-şi îşi transmiteau semnale Morse, bătând „tactul" pe braţul interlocutorului. Aşa că George telegrafie uriaşului:

— Aici pare să fie linişte şi pace. Nu cred să se aţină rechini pe aici.

— Şi e bine că-i aşa, constată Petre. Altfel mecanicii noştri n-ar mai fi gata cu lucrul până la lăsarea serii, dacă ar fi tot timpul deranjaţi sau ar lucra sub presiune.

— Aşa-i, la asta nu m-am gândit. Dar hai să vizităm şi peretele celălalt, dacă aici tot e linişte.

— Nu, nu! Iată acolo sus, ne pândeşte ceva, dintr-o ascunzătoare, zise Petre arătând în sus. Cam la zece metri deasupra fundului mării, într-o scobitură adâncă în stâncă se ivea ceva lung şi albicios, ceva ca un şarpe uriaş, care şovăitor testă împrejurimile ascunzătorii sale şi apoi dispăru şovăitor înăuntru.

George tresări speriat căci ştiu imediat ce înseamnă acest ceva, ca un şarpe. Era braţul unei caracatiţe uriaşe care-şi găsise lăcaş în una din scobiturile stâncii. Trebuia să fie o caracatiţă de proporţii imense judecând după grosimea şi lungimea unui singur braţ, ceea ce o făcea un adversar extrem de primejdios.

— Petre, trebuie numaidecât să ucidem dihania, altfel camarazii care lucrează nu sunt deloc în siguranţă, telegrafie el uriaşului său prieten.

— O ţin sub observaţie deja de-o bună bucată de vreme, pare sătulă şi cred că n-are de gând să ne atace. Mai bine s-o lăsăm în pace pentru a nu ne atrage alte pericole în plus pe cap.

— Vecinătatea asta nu mi-e prea plăcută, transmise George la rându-i prin Morse. Dar fii atent! În acelaşi moment, când termină de bătut mesajul, îl apucă lui Petre braţul şi-l strânse

cu putere, fiindcă o umbră uriaşă alunecă pe fundul mării, drept pe lângă ei, Deasupra, foarte aproape de suprafaţa apei, un rechin cât toate zilele părea să înoate spre camarazi şi numai razele puternice ale soarelui care cădeau pieziş îi putuseră proiecta umbra până la adâncimea aceasta. De-ndată alergă George cât putu de repede, din nou, la babordul „Dox”-ului. Cei doi camarazi care lucrau în partea asta, se găseau în pericol de moarte, dacă rechinul i-ar fi zărit. În caz că era flămând, ceea ce s-ar putea spune că era starea obişnuită a acestui prădător ai mărilor, i-ar fi atacat pe mecanici de sus ca o torpilă, înşfăcându-l pe unul din ei.

Acum George se afla aproape de ei şi când privi în sus văzu că dihania se retrăgea încet. Trebuia să fi zărit ceva mai ademenitor mai jos, căci acum plonja cu totul spre adânc. Tânărul îşi şi ridicase pistolul şi era pregătit să-şi sloboade gloanţele bine ţintite de îndată ce hrăpăreţul rechin s-ar fi apropiat îndeajuns. Din nou dispăru rechinul spre stânga, fără a face nici o încercare de atac. Se comporta de parcă ar fi ştiut că acolo jos, cu siguranţă şi-ar fi găsit prada râvnită şi acum cumpănea numai momentul când s-o atace.

Pentru George, toată această manevră a rechinului era extrem de interesantă. Îl urmări cu privirea cum lunecă deasupra trupului de oţel al „Dox”-ului, până-l pierdu complet din vedere. Dar acum acesta trebuia să apară oricum de cealaltă parte a vasului. Din nou alergă George din răsputeri de cealaltă a vasului, pentru a-l înştiinţa pe Petre. Acesta stătea însă nemişcat în vechiul loc. George văzu rechinul apropiindu-se, apoi cum acesta se întoarse din nou şi dispăru încet înapoi.

Şi Petre îşi pregătise pistolul. Poate că monstrul marin îşi şi văzuse prada aici între stânci şi submarin şi nu va întârzia să se repeadă. Cu o încetineală ce avu menirea să-l înfurie la culme pe George, rechinul se apropie din nou. Acum însă nu înota pieziş către fundul mării, cum a făcut până acum, ci se menţinea cam la zece metri deasupra acestuia. Se comporta de parcă ar fi cumpănit liniştit pe care din prăzi s-o înşface mai întâi. Lui George i-ar fi plăcut tocmai acum să-i trimită o lovitură nemernicului, dar se abţinu totuşi, gândindu-se că glonţul în caz că nu şi-ar nimeri din plin ţinta n-ar face decât să-l înfurie şi mai mult pe rechin. Dacă ar fi putut sa se apropie mai mult ca să fie sigur că glontele lui va nimeri un organ vital a rechinului ar fi făcut-o, dar acum era prea riscant.

De asemenea şi Petre şovăi să tragă şi, după cum a mărturisit mai târziu, din aceleaşi motive ca şi George. Dacă rechinul s-ar fi repezit în jos ar fi tras numaidecât. Aşa însă nu le mai rămânea decât să urmărească cu nelinişte mişcările acestuia.

Din fericire camarazii care munceau cu înfrigurare la repararea vasului, nu observară încă nimic.

Cu atât mai mult le revenea lui George şi Petre să-i protejeze pe aceşti oameni care lucrau pentru binele comun.

Acum rechinul lunecă din nou chiar pe lângă scobitura stâncii unde se afla al doilea combatant, poate chiar mai puternic. Şi în următorul moment cei doi camarazi avură privilegiul unui spectacol cum doar rar se mai poate vedea.

Pe când rechinul fără să bănuiască nimic, se lăsă să lunece pe lângă scobitura din stâncă cu pricina, două braţe lungi îl şi cuprinseră, ca doi şerpi uriaşi, în îmbrăţişarea lor.

Cu o smucitură năpraznică căută bestia prădătoare să se smulgă din îmbrăţişarea fatală, dar caracatiţa îşi ţinu prada cu străşnicie. Zvârcolirile neputincioase ale rechinului erau atât de puternice, încât determinară caracatiţa să iasă complet din ascunzătoare.

Plini de uimire văzură cei doi camarazi, mărimea duşmanului lor de odinioară. Era vorba de un polip de dimensiuni absolut neobişnuite. Lungimea braţelor sale să fi fost de vreo cincisprezece metri, care, la origine, aproape de corp aveau grosimea trunchiului unui om adult. Şi de vreo opt metri lungime era însuşi corpul de formă cilindrică. O privelişte de neuitat!

Repede ca fulgerul se încolăciseră şi celelalte şase braţe în jurul corpului rechinului, care în ciuda mărimii şi puterii sale, era neputincios şi fără apărare, ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen uriaş.

Nu renunţă însă la luptă, căută cu o sforţare disperată să scape, dar nu reuşi să-şi desfacă tentaculele fiorosului său potrivnic, care se strângeau din ce în ce zdrobindu-i coastele, ci de-abia dacă-l urni puţin din locul său. Şi pe când îşi pierdea orice simţ de orientare înotând în cerc de jur împrejur, mai trecu odată pe deasupra capetelor celor doi camarazi care priveau cu ochii holbaţi un tablou cum nu mai văzuseră. Era foarte clar pentru ei ce s-ar fi întâmplat dacă în locul acestui rechin ar fi nimerit un om în îmbrăţişarea polipului, dacă şi rechinul care dispunea de o putere grozavă era absolut neputincios în faţa unui asemenea adversar. Nu-şi desfăcu strânsoarea absolut deloc şi mişcările prăzii sale, care încerca într-o sforţare deznădăjduită să se elibereze, devenire din ce în ce mai slabe.

— Petre, telegrafie din nou, George. E îngrozitor! Dacă după ce va sfârşi cu rechinul ne va lua pe noi în primire? N-ar fi mai bine să-i avertizăm pe camarazi că atâta timp cât polipul nu se retrage în văgăuna lui, ar face mai bine să înceteze lucrul şi să se întoarcă în submarin?

— Poate c-ar fi mai bine, deşi e păcat de timpul pierdut. Dar să ne mişcăm încet să nu ne observe, îi dădu Petre răspunsul.

George porni cu mare băgare de seamă înainte, cu privirea mereu îndreptată în sus spre prora vasului.

Atinse uşor pe umeri pe cei doi mecanici care lucrau acolo şi le arătă în sus. Apoi le făcu semn cu mişcări care indicau submarinul, că e necesar să-şi părăsească pentru moment munca.

Dar cei doi mecanici după ce priviră o bucată de vreme în sus şi observară la rându-le spectacolul oferit de lupta celor doi monştri marini dădură de înţeles prin mişcări de respingere cu mâinile, că nu sunt dispuşi deloc să-şi înceteze munca. Se simţeau în acelaşi timp muncitori şi soldaţi care cu preţul vieţii doreau să-şi salveze mai întâi de toate vasul!

Cel mai tânăr dintre ei arătă spre pistolul lui George, înainte de a înşfăca din nou bormaşina pentru a se apuca de găurit. Prin aceasta voi să sublinieze, prin gestul pe care-l făcuse mai mult decât prin vorbe că se baza în exclusivitatea pe protecţia lui George.

Se înţelege că gestul acesta de încredere îl bucură mult pe George, dar sarcina sa nu era prin aceasta mai uşoară, ba dimpotrivă, acum trebuia în primul rând să dovedească că acesta încredere este justificată.

Asta nu era însă un lucru prea uşor, mai ales că polipul se înfuria tot mai mult, după cum arăta schimbarea deasă a culorii sale. Aşa că se putea năpusti cu toată furia, în orice moment asupra camarazilor ce lucrau de zor.

După ce rechinul va fi cu desăvârşire învins, se punea întrebarea dacă o să-i atace sau nu, dacă se va hotărî pentru atac, cu greu vor putea încerca o apărare fără ca vreunul din ei să nu fie rănit mortal.

Din nou dispăru rechinul, a cărui mişcări deveneau tot mai lente în zona babordului şi George urmă de îndată direcţia asta, spunându-şi că fie el fie Petre vor trebui să fie gata să întreprindă ceva asupra acestui polip dacă va fi cazul. Mai degrabă împreună, pentru că de unul singur reuşita ar fi fost foarte îndoielnică.

Aşa cum stătea lângă Petre, un nou tablou i se înfăţişă înaintea ochilor. Polipul după ce capturase prada cu braţele lui puternice se retrăgea în vizuina lui, iar acuma când ajunse aproape de stânci, el se ancoră de acestea cu două din viguroasele lui braţe. Era la o înălţime de vreo opt metri deasupra „Dox”-ului, restul corpului la o adâncime mai mare iar cu celelalte braţe ţinându-şi strâns prada, rechinul care avea cel puţin şase metri lungime. Zadarnice erau mişcările de eliberare ale acestuia. Polipul părea că vrea să pună capăt

luptei, căci George văzu clar cum tentaculele nemiloase ale monstrului se încleştară şi mai strâns în jurul prăzii sale. Rechinul îşi deschise gura înfricoşătoare în care se zăreau renumiţii dinţi triunghiulari dar zadarnic, nu mai putea respira, din cauza strângerii la care îi erau supuse coastele de către braţele polipului uriaş.

Încă vreo zece minute mai durară sforţările deznădăjduite pe care le făcea rechinul în lupta cu moartea, apoi se linişti. Complet nemişcat zăcea corpul uriaş al rechinului în braţele polipului. Acesta-şi schimba mereu culorile de la cenuşiu la roşu ţipător.

Ochii lui mari şi negri, luceau ficşi şi rău prevestitori, încărcaţi de ură asupra rechinului, dar lui George îi părea că-i priveşte şi pe el şi pe tovarăşii săi. Repede îi telegrafie lui Petre:

— Petre, ce facem dacă ne atacă?

— Tragem şi atacăm cu cuţitele, răspunse Petre laconic, îndărăt.

IV.
O LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

GEORGE ÎŞI SCASE PISTOLUL DE LA BRÂU, după ce-şi termină convorbirea prin Morse, deoarece acum polipul îşi desfăcea unul câte unul tentaculele de pe rechinul mort. Deocamdată se sprijini cu ele de stâncă, în timp ce ultimul braţ dădu drumul corpului inert al rechinului, care se scufundă lent. Acum liber, acest braţ acţiona ca un şarpe uriaş pipăind locul de jur împrejur.

George îşi schimbă cu repeziciune armele. În stânga îşi luă pistolul, în timp ce în dreapta apucă de mâner cuţitul lung şi bine ascuţit de spintecat rechini. Se depărtă un pas de Petre pentru a nu se stânjeni reciproc în mişcări dacă o fi să fie.

Aceste mişcări ale tânărului păru să-i fi deşteptat monstrului curiozitatea. Ca fulgerul se repezi în jos braţul uriaş al polipului şi se încolăci în jurul trupului tânărului care nu mai fu în stare să facă uz de armă. În momentul următor a fost ridicat ca un fulg în sus, dar George reuşi totuşi să ridice cuţitul şi să izbească cu toată forţa de care era în stare.

Se înţelege că în apă lovitura lui nu putea avea aceeaşi forţă ca pe uscat, totuşi lama ascuţită îşi făcu datoria. Tentaculul a fost retezat de trup şi el căzu din nou la fund. În jurul trupului său mai era încolăcit restul braţului scârbos lung de vreun metru şi jumătate.

Un şuvoi de sânge coloră de îndată apa, apoi braţul rănit dispăru în sus. Câteva minute monstru se păstră nemişcat,

deasupra stâncilor, ca şi cum ar fi chibzuit, dacă merită să se mai măsoare încă o dată cu acest adversar periculos.

Membrul rănit şi-l ridică tot mai sus şi-l mişca acum cu regularitate încoace şi încolo. George, de îndată ce se simţi din nou teren solid sub picioarele sale se repezi spre Petre şi acesta îi desprinse mădularul încolăcit în jurul trupului, după ce-l ciopârţi mai înainte în mai multe bucăţi, pe care le azvârli cât colo cu piciorul.

Atenţia lor se concentră, acum, asupra polipului. Acesta avea o coloraţie pală şi cu excepţia braţului ciuntit se păstra complet nemişcat. Poate că se învăţase minte şi nu va mai îndrăzni să atace. Din nou i se schimbă însă culoarea. Corpul său deveni mai întâi întunecat, apoi apărură pete mai deschise, tot mai deschise la culoare, pentru ca în cele din urmă să devină în întregime roşu incandescent.

Aceasta era fără îndoială un semn că devenea tot mai furios şi George îşi strânse cu multă putere cuţitul în mână. Acum era pregătit să lovească de-ndată ce polipul şi-ar fi întins vreun braţ să-l apuce. Monstrul însă era mai viclean decât se aştepta tânărul. Dintr-odată ţâşniră în jos trei tentacule deodată, cu două îl cuprinse pe George şi cu al treilea pe Petre. Concomitent îi trase pe amândoi în sus, desprinzându-i de sol. Acum nu mai puteau face uz de arme, în special de cuţite, întrucât s-ar fi putut răni reciproc, deoarece erau în permanenţă purtaţi de colo până colo şi adesea se ciocneau în mişcarea provocată de braţele polipului. Cu lovituri repetate şi mişcări încete le reuşi totuşi celor doi camarazi să ciuntească pe alocuri braţele dihaniei, dar acesteia părea să nu-i pase de ele. Din ce în ce mai sus fură traşi cei doi.

George văzu ochii negri şi hipnotici ai polipului aţintiţi asupra sa şi, într-o sforţare de voinţă trase cu pistolul înspre chipul din faţa lui. Glontele puternic păru să-l fi nimerit bine ţinta, căci acum polipul făcu subit câteva mişcări dezordonate, pentru cei doi luptători mişcările acestea erau foarte neplăcute, căci fură şi ei prinşi în vârtejul acesta ameţitor, aşa că nu mai ştiau care e cu capul în sus sau care de cu picioarele în sus. În acelaşi timp fură ciocniţi cu atâta furie unul de celălalt, încât exista pericolul de a li se sparge coifurile de protecţie de pe costumele de scafandri, ceea ce le-ar fi fost fatal în aceste împrejurări. Nici nu se punea problema de a face acum uz de cuţite, fiindcă exista o mare posibilitate de a se răni reciproc în felul acesta.

În cele din urmă mişcările furioase ale polipului se mai potoliră puţin şi mai putură să-şi tragă puţin sufletul. Petre reuşi să-şi desprindă pieptul din îmbrăţişarea scârboasă cu o lovitură dibace de cuţit care despărţi dintr-o lovitură tentaculul

polipului. Se îndreptă spre George spre a-i veni în ajutor, dar şi acesta lovise din toate puterile în braţele încolăcite ale monstrului în mişcările dezordonate pe care le făcuse monstrul furios ajunseră acum să călărească pe trupul inert al rechinului ucis mai adineaori, dar pe această suprafaţă lunecoasă Petre nu-şi mai putu găsi echilibrul şi lunecă în jos.

Polipul îşi reveni deşi de data aceasta cu mai multă furie, fără a ţine seama de rana provocată de împuşcătura lui George, din nou a fost ridicat tânărul cu furie în sus şi, spre groaza lui, polipul se desprinse de stâncă şi porni în largul mării. George a fost târât de către acesta şi se socoti cu totul pierdut căci se îndepărta cu fiecare secundă tot mai mult de stâncă, de submarin şi de camarazii lui. Iar strânsoarea continuă la care îi supuneau tentaculele polipului nu o va putea suporta multă vreme. Cum va reuşi să ajungă la submarin, dacă, bineînţeles se va elibera mai întâi din strânsoarea polipului? Spre bucuria lui însă constată că monstrul se răzgândise după câteva mişcări dezordonate în zig-zag şi se întoarse la stâncă. Acest scurt periplu în marea deschisă îl întreprinse probabil doar din cauza surprizei şi a durerii ce o suporta.

George era aproape ameţit, dar inspiră adânc de îndată ce strânsoarea braţelor polipului slăbi, când acesta se lipi din nou de stâncă. Acest moment de respiro îl folosi lovind cu putere cu cuţitul şi izbutind să mai taie un braţ al polipului din cele care-i strângeau mijlocul! Dar aceasta avu darul de a înfuria şi mai mult polipul, care-l smulse cu furie în sus, în vreme ce alte două braţe i se încolăciră ca nişte şerpi lungi în jur. Gura ca un cioc de papagal a monstrului se deschise şi din nou tânărul nu mai dădu nici o para chioară pe viaţa lui. Din nefericire un braţ al polipului îi lipi strâns de corp ambele braţe astfel încât acum nu mai putea face în nici un caz uz de armele sale. Încercă totuşi. Îşi îndoi mâna stângă liberă de la cot într-un unghi drept şi trase din nou cu pistolul.

Spre marea lui satisfacţie văzu cum glontele pătrunse în ochiul stâng al monstrului. În acelaşi moment îşi pierdu din nou noţiunea de sus şi jos, cu atâta frenezie băteau apa braţele polipului rănit. Tânărul băgă însă de seamă că mişcările deveniră tot mai încete, probabil că proiectilul nimerise în chiar creierul polipului şi mişcărilor sale au fost cântecul de lebădă, ca să zicem aşa a monstrului în luptă cu moartea. Într-adevăr tentaculele sale se lăsară în jos, tot mai adânc şi acum când mişcările sale deveniseră mai domoale. George îl recunoscu la câţiva metri mai jos de el, pe credinciosul său Petre, care-şi ridicase pistolul şi se străduia să ocheasca. Împuşcătura porni şi glontele trecu pe lângă corpul lui George în sus.

Braţele polipului căzură definitiv în jos. Două din acestea se desfăcură şi-l eliberară pe George, care odată ajuns în posesia deplinei libertăţi de mişcare, a făcut din nou uz de cuţitul său, ferfeniţând literalmente ultimul tentacul care-l mai ţinea strâns de polip. Căzu tot mai jos, dar a fost prins de Petre. Ambii priviră spre polipul ce stătea nemişcat pe stâncă. Tentaculele sale atârnau ca otgoanele groase, dar numai mişcau deloc. Respirând uşurat George atinse din nou braţul lui Petre transmiţându-i prin Morse:

— Se pare c-am reuşit, Petre! Drace, dar ştiu că n-a fost plăcut. Am crezut că s-a zis cu mine, când a luat-o spre largul mării!

— Aşa am crezut şi eu. A fost ceva înfricoşător! Dar oare am scăpat într-adevăr; să fie oare mort polipul? îi dădu răspuns la rându-i Petre.

— Sper să fie. Ultimul meu glonte l-a nimerit în ochi şi cred că tu ai tras şi mai bine, telegrafie George mai departe.

Cu toate astea, cu inima îndoită priviră amândoi, camarazii, în sus spre corpul nemişcat al dihaniei marine.

Inginerul Hagen care tocmai ieşi din submarin se opri lângă aceştia şi privi minute în şir corpul fără viaţă al uriaşului polip precum şi cel al rechinului de sub ei.

Apoi se îndepărtă, scuturând din cap, pentru a urmări din nou munca oamenilor săi.

Foarte repede se întoarse el de la babordul submarinului şi-i apucă cu febrilitate pe cei doi camarazi. Făcu apoi câteva mişcări spre mare şi din nou ştiură cei doi camarazi că un mare pericol îi paşte din altă parte însă. Alergară cât putură de repede, de-a lungul prorei submarinului şi-acum recunoscură pericolul care se apropia din largul mării.

Era un nou rechin, de data aceasta din fericire, nu atât de mare cum fusese cel răpus de curând de puternicul polip. Era periculos totuşi şi avea şi acesta ca la vreo cinci metri lungime. Era un rechin albastru, sau un mâncător de oameni, sau cum i se mai spune, rechinul canibal, ca şi tovarăşul să de calibru mai mare şi acesta dorea mai întâi să se asigure de ce se petrece jos, pentru că plutea încolo şi-ncoace, la vreo opt metri deasupra capetelor camarazilor. Prin aceste mişcări se apropia însă din ce în ce mai mult de submarin.

Părea să fie foarte precaut, dar şi foarte flămând căci mişcările sale erau repezi şi bruşte. Dacă s-ar fi înfruptat nu de mult dintr-o pradă oarecare cu siguranţă c-ar fi fost mai lent în mişcări şi înotul său ar fi părut mai greoi.

George şi Petre îşi înfăşoară din nou pistoalele, pe care le ţinură mai departe în mâna stângă, de vreme ce în dreapta

ţineau cuţitul cu lama lungă, pentru a ataca un astfel de duşman.

Era problematic dacă ar fi reuşit cu pistoalele să nimerească atât de bine, încât să scoată din luptă rechinul, sau măcar să-l pună pe fugă. Ar fi trebuit să se apropie foarte mult de ei pentru ca să-i poată nimeri ochii. Dar prin mişcările sale bruşte şi repezi nu prea era de crezut la va reuşi acest lucru.

Pe de altă parte o asemenea vecinătate ar fi cât se poate de primejdioasă şi chiar în acest caz pe cuţitele lor se puteau bizui mai mult, deoarece mai atacaseră şi altă dată cu succes astfel de monştri şi deci aveau o oarecare experienţă în lupta cu rechinii.

De data asta situaţia era niţel mai complicată şi în mod corespunzător mai grea. Costumele grele de scafandru nu le permitea să evite cu atâta dibăcie atacurile rechinului ca atunci când ar fi înotat pur şi simplu. Petre păşi doi paşi mari în faţă iar George îi urmă exemplul întrucât era nevoie de spaţiu pentru a lupta cu un potrivnic atât de primejdios. Uriaşul mai făcu câţiva paşi spre stânga, acum erau siguri că nu se vor stânjeni reciproc şi vor avea suficientă libertate în mişcare.

Rechinul urmărise cu atenţie toate aceste manevre. Acum se afundă mai adânc cu câţiva metri astfel că se găsea la cel mult un metru distanţă deasupra capetelor celor doi camarazi, apoi după ce urmări un timp o distanţă paralel cu puntea „Dox”-ului ancorat printre stânci, se aruncă dintr-o zvâcnitură asupra lui Petre.

Uriaşul aşteptă liniştit atacul dihaniei şi în clipa când aceasta se rostogoli pe spate, căscându-şi gura înţesată cu dinţii specifici ca fierăstraiele, se dădu repede înapoi. Aproape să-l atingă trecu rechinul pe lângă el şi în aceeaşi fracţiune de secundă cuţitul lui Petre se împlântă în pântecul de culoare deschisă al acestuia.

Dacă acum ar fi ţinut cuţitul strâns în mână, pântecele peştelui ar fi fost despuiat până la rădăcina cozii. Din păcate poziţia în care stătea nu-i era tocmai favorabilă, cuţitul se împiedică în scheletul cartilaginos şi, din cauza şocului izbiturii, îi scăpă din mână.

Deşi cuţitul se împlântase adânc în trupul peştelui rana nu putea fi mortală, ba mai mult, nu putea decât să provoace creşterea furiei animalului rănit.

Şi acest lucru avea să-l simtă mai ales George pe pielea lui, după ce rechinul se îndreptă direct spre el. Dar viteazul tânăr nu se nelinişti deloc din cauza asta. Aşteptă încordat ca rechinul să se rostogolească din nou pe spate şi botul căscat cu trei şiruri de dinţi ca fierăstrăul trecu la câţiva centimetri depărtare de el. Abia acum se trase, întocmai ca Petre înapoi,

pentru a repezi cu toată forţa de care era capabil cuţitul în pântecele rechinului.

Avu mai mult succes decât Petre, pentru că putu păstra cuţitul, fără a-l scăpa din mână. Dar rechinul se întoarse atât de repede încât cuţitul îi ieşi din pântec. Totuşi rana provocată de cuţitul lui George era de peste o jumătate de metru şi întrucât cuţitul fusese implântat până la plasele în pântecele moale al dihaniei se putea spera că fuseseră atinse şi câteva organe vitale ale acestuia. Dar rechinului părea să nici nu-i pese de rănile primite. Repede ca fulgerul se întoarse împrejur şi execută un nou atac asupra lui George, de data asta, direct din faţă. Atât de repezi îi fuseseră mişcările încât George nici măcar nu se mai putu da într-o parte, pentru a lăsa trupul uriaş să se „scurgă" pe lângă el şi pentru a-i aplica în tăcere o altă lovitură.

De-abia putu, în ultima clipă, să se aplece, dar totuşi primi din partea trupului mătăhălos al rechinului o lovitură atât de puternică încât îl prăvăli pe spate. Prezenţa de spirit nu-l părăsi nici de data asta, îşi aduse aproape de corpul rechinului pistolul în poziţia de tragere şi apăsă pe trăgaci. Rechinul primi în plin, de aproape lovitura glontelui care-i pătrunse adânc în trup şi-i provocă un spasm de durere ce l-a făcut să bată apa furios cu coada. Ţâşni ca o rachetă în sus şi se lovi de submarin puţin deasupra locului de lucru al celor doi mecanici care-şi încetaseră munca şi priveau înmărmuriţi şi îngroziţi spectacolul luptei din apropiere. În dorinţa lor de-al proteja pe George, pe care-l admirau şi-l iubeau cu toţii, apelară la singurele lor arme pe care le aveau la îndemână, la caraghioasele şi comicele lor unelte de lucru.

Aruncară cu bormaşinile în sus şi acestea se înfipseră adânc în corpul rechinului. Deşi nu-i putură provoca acestuia răni prea serioase, avură totuşi darul de a speria serios rechinul. Acesta ţâşni repede în stânga „Dox"-ului şi-o luă la sănătoasa.

Prada uşoară care i se părea a fi cei doi camarazi Peter şi George n-o putea însă părăsi fiind înnebunit de foame; se întoarse din nou şi se năpusti asupra lui George. De data asta tânărul, care între timp se ridicase repede de jos, se propti solid pe picioare, pentru a putea evita atacul din orice parte ar fi venit el.

Era hotărât să pună capăt luptei deoarece oricât ar fi fost de tenace şi rapid rechinul, fiind rănit, devenea un potrivnic ce putea fi mai uşor de învins. Desigur că, costumul de scafandru era un handicap pentru el, lipsindu-l de supleţea şi îndemânarea cerute unei asemenea lupte, totuşi spera s-o scoată la capăt.

Rechinul veni pe partea stângă, se rostogoli brusc şi-şi deschise din nou gura pentru o muşcătură fatală dar îşi ratã şi de data asta prada. Acum îi reuşi lui George o izbitură şi mai puternică, apoi se dădu la o parte din direcţia pe care o luase acesta. Ţinu cuţitul cu toată forţa de care era în stare. De data aceasta tăietura a fost de-a lungul întregului corp al rechinului. După aceasta mai trase şi cu pistolul, de foarte aproape de trupul acestuia, era sigur că şi glontele îşi atinsese din plin ţinta. Rechinul părea înnebunit de furie, repezindu-se ca un bolid la Petre.

Acesta-l aştepta liniştit, ştiind bine că rechinul nu se mai gândea la pradă. Voia însă înapoi cuţitul său, care rămăsese înfipt în trupul rechinului şi nu căzuse în apă cum crezuse la început. Acesta era înfipt chiar lângă rana lungă, ultima, pe care i-o provocase George cu cuţitul lui. Uriaşul Petre se dădu puţin la o parte, dorind ca trupul rechinului să treacă razant pe lângă el. În clipa următoare îşi înşfăcă cuţitul şi din nou îi provocă acestuia o rană lungă ce-i străbătea trupul până la coadă, aidoma celei provocate, ultima dată, de către George. Acum se zise definitiv cu el. Răsucindu-se pe o parte şi pe alta, se pierdu în obscuritatea fundului mării aproape de trupul de oţel al „Dox”-ului.

Petre se apropie calm de George şi-i făcu un semn.

Apoi o luă din nou din loc, făcând înconjurul submarinului. George îl urmă, căci voia să vadă de aproape, ce se întâmplase cu polipul. Spre uimirea lui, puternicul corp al polipului, care atârna de stâncă, căzuse acuma jos. Căzuse peste rechin şi acuma tentaculele nevătămate se legănau încolo şi încoace.

Bestia părea să aibe o viaţă neobişnuit de lungă şi o tenacitate ieşită din comun. Cei doi marinari care lucrau pe partea asta a vasului îşi recuperaseră bormaşinile şi îşi reluară munca, la o distanţă respectabilă de monstru căzut. Acum că George şi Petre se apropiaseră, îşi vedeau mai departe de munca lor, fără să-i mai intereseze nici pe-atâta împrejurimile.

George era bineînţeles bucuros de încrederea cu care-l învestiseră camarazii săi şi se înţelege că dorea din tot sufletul să justifice această încredere. Încet, încet, se apropie de monstru. Nu putea desigur să-şi dea seama de aici, printre atâtea făpturi acvatice, dacă mişcările de tentacule ale polipului se datorau ultimelor zvâcniri ale acestuia, ori acesta mai avea rezerve.

Se hotărî însă, să folosească imediat aparenta imobilitate a bestiei. Cu o mişcare puternică de cuţit, despărţi o treime din braţul polipului. Acum pierduse jumătate din braţele sale, aşa că acum nu mai era aşa de redutabil.

Însă când George se ridică pentru o nouă lovitură, unul din braţele polipului zvâcni brusc şi-i încolăci mijlocul. Atât de surprinzător fusese atacul animalului muribund, încât tânărul nu se apără şi nici măcar nu se gândi să se apere. Şi din nou, ambele-i braţe fură lipite de corp aşa că nu se mai putea mişca absolut deloc. Din fericire Petre era aproape aşa încât cu o lovitură precisă de cuţit îl eliberă pe George şi pentru a preîntâmpina ca lui însuşi să i se întâmple aşa ceva, reteză dintr-o lovitură braţul care voia să să-l sufoce. De-abia a fost eliberat că George îşi desprinse pistolul din brâu şi trase trei gloanţe la rând în corpul polipului.

Gloanţele părură c-au atins centrul vital al bestiei căci ambele-i braţe i se coborâră brusc, chiar şi acela prin care se ţinea de stâncă sau cu care schiţase un gest de apărare.

Liniştit de acuma, George păşi îndărăt. Acum chiar că nu mai avea de ce să se teamă. Monstrul marin era definitiv răpus. Petre însă, nu era convins nici acuma, aşa că păşi înainte şi despică cu cuţitul lui, ultimele două braţe rămase neretezate ale polipului.

Inginerul Hagen care observase întreaga scenă a luptei petrecute anterior le scutură energic acum mâinile celor doi bravi tovarăşi. Dispăru în submarin, de unde se întoarse peste puţin timp însoţit de doi matrozi care purtau plăcile mari de oţel. Munca progresase binişor de vreme ce una din spărturi şi fusese rezolvată. Bineînţeles că mai urmă o întreagă tevatură cu fixarea plăcilor la locul cuvenit, ce nu era atât de uşor de potrivit mai ales în apă. George rămase deosebit de mirat cât de exact prevăzuse inginerul găurile, care trebuiau făcute pentru a se îmbina exact şi a acoperi la milimetru orice spărtură. Acum urma să fie rezolvată şi a doua spărtură în cuirasa „Dox”-ului. După aproximativ o oră şi aceasta a fost rezolvată cum trebuie. Bineînţeles că noile plăci fuseseră prevăzute pe la margini prin depunere catodică, cu zinc metalic, pentru a rezista cât mai mult la acţiunea corozivă a apei de mare.

George a fost foarte bucuros când în sfârşit se putură urca în submarin; petrecuse doar mai multe ore în apă, împovărat cu costumul greu, de scafandru, ca să nu mai vorbim de oboseala fizică şi nervoasă care îi măcinase puterile şi-i stârnise o foame de lup.

Ar fi luat cu dragă inimă părţi din polipul ucis spre ale conserva, în amintirea acestei lupte titanice, submarine, dar nu ştia cum ar putea acestea să fie preparate. De-abia ieşi din costumul de scafandru că doctorul Bertram îi şi ieşi foarte agitat în faţă şi-l întrebă:

— George dragă, tocmai ne-a relatat Petre de lupta pe care a-i dus-o împotriva unui polip uriaş. Te rog povesteşte!

Se apropie şi căpitanul pentru a auzi ce spunea George. Care se mărgini în a relata faptele esenţiale din care nu rezulta însă că aventura lor ar fi fost cine ştie ce periculoasă. De-abia când unul din marinarii care urmărise lupta, întregi tabloul oferind detalii pe care George le trecuse sub tăcere, că Farrow şi doctorul păliră şi ultimul exclamă:

— Dar George, ai avut un noroc cum nu se mai vede! Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă monstrul te-ar fi dus în larg, nu te-am mai fi putut găsi niciodată.

— Bine că nu i-a reuşit intenţia, căci a avut-o, se apără George. Acum e mort şi totul s-a terminat cu bine. Prea plăcut n-a fost ce-i drept şi mă bucur că s-a terminat aşa. Acum aş vrea să privesc cum domnul inginer Hagen scoate apa dintre cele două învelişuri ale submarinului cel exterior şi cel interior. Păşi înainte şi-i găsi pe mecanici în plină acţiune. Ceea ce te mai rămânea de făcut se dovedi mai uşor decât îşi imaginase el. Se practică pur şi simplu, cu bormaşina, câte o gaură apoi făcură filetul. A fost montat un furtun legat la o pompă puternică care absorbi apa în tancurile de balast şi din aici afară şi-n câteva minute apa era extrasă. Hagen se îngriji să fie totul etanş, verifică încă o dată întreaga execuţie şi se declară mulţumit.

— Totul s-a aranjat domnule căpitan. Puteţi da, oricând, ordinul de plecare.

— Da a mers mai repede decât m-am aşteptat, a fost de părere Farrow. Aş rămâne aici până la căderea serii, când sub protecţia întunericului putem pleca. Pe de altă parte nu prea cred că distrugătorul se va aţine în apele acestea; se va fi gândit că n-am rămas aşa mult pe fundul apei. Mai întâi să luăm masa de prânz, apoi vom vedea cum vom proceda.

V.
VÂNĂTOAREA.

DURĂ CEVA TIMP până ce George îşi astâmpără foamea şi căpitanul remarcă, la urmă, râzând:

— Dacă e ca cineva să-şi piardă pofta de mâncare, atunci s-ar putea recomanda o luptă sub apă cu un polip uriaş. Ei, ce propuneţi în continuare, s-o luăm la drum, ori mai aşteptăm aici încă o bucată de vreme?

— Propun să ridicăm ancora, zise George de îndată. Până acum nu s-a auzit nimica despre distrugătorul francez. E foarte posibil că a mai navigat o bucată de drum de-a lungul coastei şi apoi a luat-o spre est, spre marea deschisă, unde ne caută şi

acum. Nu cred c-ar mai fi în apropiere la ora asta. Pe de altă parte îl putem identifica tot atât de bine, cât şi el pe noi, chiar dacă ne continuăm drumul la suprafaţă.

— Fireşte, aşa m-am gândit şi eu. La urma urmei navigarea pe întuneric, la adâncime, îşi are pericolele şi dezavantajele sale. Nu cunoaştem prea bine apele, aici la mal lesne ni s-ar putea întâmpla să ne împotmolim din nou, dând peste vreun recif. Aşadar, să încercăm să ieşim la suprafaţă!

— Şi eu sunt pentru ieşirea la suprafaţă, se exprimă la rândul său doctorul. Tânjesc după a gură de aer proaspăt.

— Aşadar înainte, hotărî căpitanul. Să nu mai zăbovim nici un minut. Haide George să ne urcăm în turn. Doar tu vei fi primul care să deschidă chepengul. Ţi-ai câştigat doar dreptul ăsta prin luptele cu rechinul şi polipul.

Minute în şir domni multă animaţie la bord, de îndată ce sunetul prelung al sirenei vesti că toată lumea să fie la posturi, gata pentru plecare. Fiecare om, de la ofiţer la simplul marinar, îşi reluă locul la postul său obişnuit, apoi electromotoarele începură să zumzăie încet şi „Dox”-ul se desprinse din mantia protectoare a stâncilor recifului după o scurtă piruetă, luând curs în plină mare.

Farrow merse încă pe sub apă cam vreo sută de metri, după care dădu comanda de golire a apei din tancurile de balast. Simultan cu aceasta, scoase periscopul la nivelul apei. Plin de emoţie îl înconjurară cu toţii George, doctorul Bertram, Rindow şi excelentul timonier Plundow. Fireşte că nici Petre nu putea lipsi. Aparatul care arăta adâncimea la care se afla submarinul, indica tocmai opt metri, când căpitanul dădu prin porta voce comanda „Stop”, pentru a opri pomparea apei din tancurile de balast.

Periscopul se înălţase deja deasupra apei şi acum privea prin el împrejurimile pentru a determina prezenţa vreunui duşman prin apropiere. Oricât se uită în dreapta şi în stânga, căpitanul nu putu descoperi nimic, care să-i dea de bănuit. Întrucât se afla prea aproape de coasta Madagascarului, preferă să mai meargă câţiva kilometri prin apă pentru a intra în plină mare.

De-abia a fost pompată apa din tancurile de balast şi corpul de oţel al navei se ridică deasupra valurilor.

George alergă bineînţeles ca de obicei primul la scăriţă de fier, care ducea sus în turn şi deschise chepengul.

Inspiră adânc, de îndată ce pătrunse aerul proaspăt înăuntru şi sări repede în lături pentru a face loc şi celorlalţi camarazi. Nu dură mult până ce se adunară cu toţii în turn. Cu febrilitate scrutară cu ocheanele lor puternice, dar nu descoperiră nimic ce să le dea de bănuit, de aceea Farrow dădu imediat comanda de conectare a motoarelor Diesel. Viteza „Dox”-ului crescu

încet, până ce cu toată viteza o luă în cele din urmă spre sud. Farrow voia să dispară cât mai repede din apele astea, întrucât apariţia vasului de război francez, era o dovadă că francezii fuseseră înştiinţaţi de prezenţa lui în această zonă. Ori îl depistaseră în urma radiogramei pe care avusese imprudenţa cu câteva zile în urmă s-o emită englezilor, ori că era urmarea gestului de răzbunare a acelui actoraş, de pe insulă.

De aceea George se adresă bucuros tatălui său:

— Cred că nu mai avem de ce ne teme. Se pare că distrugătorul a renunţat să ne mai caute. Poate că s-a găsit numai întâmplător aici şi noi ne-am imaginat că se ţine prin apele acelea din cauza noastră.

— Nu, nu, dragă George, asta n-o cred, în ruptul capului, îl contrazise căpitanul. Aş putea jura pe orice că pe noi ne-a urmărit. Nu trebuie să ne slăbim vigilenţa în nici un caz, făcând astfel de presupuneri. Ei, Petre, ce se întâmplă acolo?

Uriaşului îi scăpă o exclamaţie de surpriză. El arătă acum spre sud-vest, înainte spre coasta care e distingea acuma clar cu ajutorul ocheanului ca o linie subţire şi strigă emoţionat:

— Domnule căpitan, acolo înaintea noastră se vede un punct întunecat. Nu pot afirma cu precizie, dar îmi face impresia unei bărci răsturnate şi se pare că se găseşte şi un om pe barca aia.

Toţi ştiau că tocmai Petre avea ochii foarte ageri şi că se putea baza pe de-a întregul pe afirmaţia sa. Îndreptându-şi ocheanele în direcţia arătată de Petre, recunoscură şi acum adevărul spuselor sale. Da, se distingea un punct întunecat pe suprafaţa mării. Erau prea departe de ei pentru a şti cu exactitate ce era acolo.

Căpitanul stabili noul curs al navei spre obiectivul acela şi după ce parcurseră un kilometru, Petre strigă:

— Acum văd clar ce este. E o barcă pe care se găseşte ghemuit un indigen.

— Ei atunci trebuie să-l ajutăm. Har Domnului, că nu-i nimic care să dea de bănuit prin preajmă. Nu ştiu de ce dar parcă am totuşi o presimţire că lucrurile nu vor merge aşa cum vrem noi şi că se va întâmpla ceva neplăcut.

— Dar bine tată, ce-mi spui reprezintă o noutate pentru mine. De când asemenea presimţiri? Eu dimpotrivă sunt pe deplin convins că nimic rău nu ni se poate întâmpla. Dacă zărim din nou distrugătorul, n-avem decât să ne scufundăm imediat şi să dispărem. Nimic mai simplu!

— Da, aşa s-ar părea. Vezi numai că, uneori se iveşte ceva neprevăzut şi gata cu simplitatea cazului! Dar te rog fii atent la tot ce este în jur. Nu-mi place de loc barca ceea răsturnată, ba aş presupune chiar că este o cursă.

Prin aceste ultime cuvinte căpitanul provocă rumoare în jur; doar nu se întâmplase niciodată să aibă astfel de presimţiri funeste. Da, poate că plutea un pericol în aer, pe care ei nu fuseseră în stare să-l sesizeze până acum. Nu întrebară deci nimic, ci numai îşi încordară simţurile sporind atenţia. Din ce în ce se apropiau tot mai mult de ambarcaţiunea răsturnată. Acum sesizară că omul din ea era un negru, îmbrăcat cu un vestmânt scurt alb, un fel de pantalon şi care stătea ghemuit deasupra bărcii răsturnate. Aparent era vorba de un pescar indigen, care dintr-un motiv sau altul se răsturnase cu barca sa de pescuit.

— Ţineţi sub observaţie strictă mai ales plaja şi întreaga coastă îi sfătui acum căpitanul. Dacă băgaţi de seamă ceva ce nu pare în regulă, atenţionaţi-mă imediat. Nu mi se pare curat cum s-a răsturnat barca negrului ăstuia. Nu-mi vine să cred că a bântuit o furtună aşa de puternică între timp ce noi executam reparaţiile la adăpostul recifului de corali, că altfel am fi simţit şi noi ceva, chiar la adâncimea aceea.

— Bănuiţi deci o cursă, domnule căpitan, zise cu îndoială în glas doctorul Bertram. Mie nu-mi prea vine să cred. Ce-ar putea să ne facă nouă un singur om?

— El singur, bineînţeles că nimic, deşi s-ar putea găsi şi alţi duşmani ascunşi undeva în desiş, remarcă Farrow grav. Nu ştiu de ce dar mi se accentuează simţământul că de data asta nu vom scăpa atât de uşor. De aceea, atenţie sporită!

„Dox”-ul se găsea deja la un kilometru de barca răsturnată. Acum acesta le făcea semne, cuprins de febrilitate, atât de agitat devenise că aproape îşi pierduse echilibrul şi era cât pe aici să cadă în mare. Se ţinu în ultima clipă, dar continua să facă semne.

— Dar este caraghios de-a dreptul! Dacă nu este vreun rechin prin preajmă ar fi putut foarte bine să înoate până la mal, doar nu-i o depărtare prea mare. Pe de altă parte mi se pare că indigenul asta nu s-a speriat tocmai de „Dox”-ul nostru, care s-a ivit atât de brusc în preajmă. Doar nu se găsesc submarine la tot pasul pe-aici. Şi nu ne-ar fi mirat foarte tare dacă la început s-ar fi speriat de noi. În schimb uite, ne face semne tot mai zelos, invitându-ne să ne apropiem. Situaţia lui nu-i atât de deznădăjduită pe cât vrea să ne facă s-o credem.

— Aveţi perfectă dreptate, în această privinţă, negrii de pretutindeni, au cam aceeaşi fire şi chiar dacă ar fi în cel mai mare pericol, la vederea unui lucru nou, chiar dacă e spre binele lor, încearcă mai întâi un simţământ de teamă, constată acum la rece doctorul. Este destul de ciudat ce-i drept. Nu văd nicăieri vreun rechin care ar justifica comportarea indigenului. Da, cred că trebuie să fim foarte precauţi, urmă el.

— George şi Petre, se adresă acum căpitanul celor doi, ţineţi şi voi sub observaţie atentă tufişurile de pe mal, poate că tocmai acolo este ascunsă vreo trupă de soldaţi care ne vor ameninţa când ne vom apropia de barcă. Totul îmi miroase a capcană, aşa cum am mai spus-o.

Farrow încetini viteza submarinului. Trimise pe unul din matrozii cu vederea cea mai ageră la proră, pentru a vedea din timp dacă nu se ivesc stânci submarine sau recifuri neprevăzute care i-ar putea primejdui vasul. S-ar fi putut întâmpla ca acest negru cu barca lui scufundată să fie postat tocmai într-o astfel de zonă primejdioasă. Mai era de parcurs vreo cinci sute de metri când George avertiză deodată:

— Tată, uite acolo un palmier cu coroana ruptă. Chiar la dreapta acestuia am văzut ceva lucind în soare, ceva alb şi subţire, la o înălţime de şase metri de la sol. Pe moment nu mai văd nimic!

Imediat toate ocheanele de la bord se îndreptară în direcţia indicată de George şi imediat inginerul Hagen care urcase şi el în turn, exclamă foarte agitat:

— George are dreptate, de aici se vede foarte bine. Este un fir de antenă care serveşte în mod cert la semnalizarea distrugătorului, în caz că ne apropiem. Poate că mai e ascuns în tufişuri şi un pluton de soldaţi înzestraţi cu arme ascunse, pentru a ne primi cum se cuvine.

— Pregătiţi pentru scufundare, comandă imediat căpitanul. Marinarul de la proră, veni în fugă şi coborî şi ei scăriţa turnului, alături de ceilalţi camarazi, cu excepţia căpitanului, care rămase cel din urmă. Farrow schimbă puţin cursul „Dox”-ului spre stânga, spre larg, coborî la rândul lui scăriţa şi închise chepengul.

— Scufundarea, apă în tancurile de balast comandă el. Plundow luă în primire profundorul şi în câteva clipe, „Dox”-ul a fost sub apă, aidoma unei raţe care se cufundă dintr-o dată într-un eleşteu, dispăru corpul de oţel al submarinului sub valuri. Pompele îşi începură lucrul cu toată puterea de care erau în stare, motoarele Diesel amuţiră, făcând loc zgomotului surd produs de electromotoarele care intraseră în funcţie în locul lor.

Acu distinseră cu toţii zgomotul unei bubuituri care se auzi dinspre mal. Căpitanul care se afla lângă vizorul periscopului strigă foarte agitat:

— Într-adevăr s-a tras din desişul de la mal. Atâta viclenie nu mi-am imaginat să aibe francezii ăştia! Norocul nostru c-am fost pe fază. Ne-ar fi cerut să ne predăm şi nu văd cum am fi putut face altceva, devreme ce cu o grenadă aruncată din tufişuri ne-ar fi scos repede din luptă.

De-abia ajuns sub apă, submarinul se întoarse complet şi-şi urmă cursul normal spre nord-est. Din nou răsună o bubuitură, de data asta căpitanul spuse râzând:

— Trag bineînţeles direct înspre est, închipuindu-şi c-am luat imediat direcţia asta. Ei da, acum, a sărit şi negrul nostru sprinten în apă şi înoată ca un peşte înspre mal. Ticălosul!

Acum tancurile de balast au fost definitiv umplute, iar submarinul era la opt metri adâncime.

Periscopul se înălţa numai puţin deasupra apei şi întrucât căpitanul ordonase un curs destul de lent, nu se provocau valuri mari care ar fi putut fi lesne observate. Farrow continua să observe cu mare atenţie apele din jur şi deodată exclamă încordat:

— Ei, la o asemenea perfidie nu m-aş fi aşteptat! Acum vin nu unul, ci două distrugătoare încoace dinspre sud. Şi-am mai putut vedea că trag o mare plasă de oţel între ele. Nu-i greu de imaginat ce peşte vor să prindă în ea. Dar o să le jucăm dumnealor un renghi, căci aşa de repede nu pot înainta cu plasa după ei. N-o să ne mărim viteza, cel mult dacă vor observa în ultima clipă periscopul. Mai trecură 10 minute pline de încordare, după care căpitanul constată bucuros:

— Acum cred că am scăpat de pericol. După cum văd o ţin tot în direcţia veche. Îşi imaginează pe semne c-am pornit-o direct spre sud. Dac-am fi procedat aşa am fi nimerit direct în ghearele lor. Ei dar ce este asta?

Viteza submarinului scăzu vizibil fără o cauză aparentă. Părea să fie o cauză exterioară căci electromotoarele mergeau încă la turaţia maximă. Căpitanul exclamă brusc, îngrozit:

— Dumnezeule, dar am nimerit într-adevăr într-o plasă de pescuit. În jurul nostru mişună de pescari! Repede, opriţi motoarele altfel ne observă cele două vase de război. Şi dinspre nord se apropie din nou, un alt distrugător. Ei, dar văd că se încinge horă mare!

„Dox”-ul se opri cu totul. Căpitanul relata acum mişcând periscopul încoace şi încolo:

— Afurisită treabă, să nimerim tocmai în mijlocul plaselor de pescuit, deşi poate asta să însemne şi salvarea noastră, căci la aşa ceva nu se vor gândi francezii. Şi chiar periscopul nostru l-ar putea lesne confunda cu un dop de la plasele pescarilor, care sunt atâtea pe aici. Cele două distrugătoare care veneau dinspre sud, se pare să şi-au deviat puţin cursul spre coastă. Dinspre partea celuilalt îmi fac cele mai multe griji, întrucât are intenţia de a veni direct spre noi. Dar nu cred că vrea să dea şi ei direct în plasă. Nu, coteşte şi el spre est, poate că tocmai acum au descoperit şi ei plasa pescarilor. S-a potrivit bine. Primele două vase de război cu plasa lor s-au depărtat de-

a binelea, iar celălalt a luat-o acum mult spre nord. De îndată ce au dispărut cu totul ne ridicăm şi să-o tăiem de-a dreptul peste plase. Mai dură încă o bună jumătate de oră fără să se întâmple ceva. În cele din urmă căpitanul comandă:

— Ridicarea la suprafaţă! Poate că ne vor zări totuşi de pe mal, dar nu vom rămâne prea mult la suprafaţa apei decât până ce vom tăia plasa. Deci pompaţi apa din tancurile de balast. „Dox”-ul se ridică repede la suprafaţa apei şi în vreme ce submarinul se ridica încet, periscopul a fost şi el redus, dar căpitanul pufni deodată furios.

— Păcat de manevra asta. Uite că vârful „Dox”-ului s-a prins în plasă, pe care-o trage acum în sus. Trebuie s-o tăiem neapărat. Ei, George, ştiu că te pricepi la asta. Pregăteşte-te de treabă, tu şi Petre, dar vezi să meargă repede! George îşi pregăti pumnalul lui tăios, în vreme ce Petre îşi luă cuţitul lui mare de spintecat rechini. Acum turnul se ridica deasupra apei şi George deschise repede chepengul. Mai aşteptă câteva minute până puntea s-a aflat deplin deasupra apei, apoi sări sprinten afară şi alergă înainte.

Vârful prorei submarinului, ridicase o mare parte a plasei pescarilor, la suprafaţa mării. George îşi începu imediat munca de tăiere a ochiurilor plasei, foarte deasă şi făcută din cânepă tare. La câteva secunde sosi şi Petre şi-i dădu o mână de ajutor. Făcură o tăietură largă în plasă, prin care „Dox”-ul să se poată strecura.

Odată treaba terminată, alergară repede îndărăt. Căpitanul care se suise şi el în turn, începu să pună încet în funcţiune elicea şi submarinul se strecură afară din ochiurile plasei. Respirând uşurat vru să coboare imediat scăriţa când se ivi din nou o piedică. Elicea începu să funcţioneze tot mai încet şi motorul începu să aibe rateuri, când se auzi vestea proastă dată de inginerul Hagen:

— Elicea s-a prins în plasă!

— George şi Petre, din nou afară, vedeţi ce s-a întâmplat cu elicea, strigă căpitanul repede. Grăbiţi-vă însă că nu-i a bună!

George şi Petre se lăsară imediat în apă şi se scufundară pentru a ajunge la elicea vasului. Aici se dovedi că de ce se temeau n-au scăpat; o parte din plasa tăiată adineaori se încurcase între paletele şi tamburul elicei, atât de strâns încât nu-i mai permiteau acesteia să se învârtă.

Începură în mare grabă şi cu hotărâre să îndepărteze plasa de pe elice. Materialul din care fusese făcută plasa dăuna mai mult elicei, decât dacă ar fi fost făcută din sârmă, dar din fericire era mult mai uşor de tăiat. Din minut în minut trebuiau însă să iasă la suprafaţa apei pentru o gură de aer. În apă fiind, auziră o bubuitură înfundată, care se dovedi a fi un obuz care

se sparse aproape de submarin, ţâşnind o coloană de stropi şi valuri pe măsură.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să se grăbească şi mai mult şi să-şi dubleze eforturile. În sfârşit pe când răsuna a treia bubuitură, munca obositoare era executată, elicea eliberată.

— Gata tată, strigă George! Daţi-i drumul, venim şi noi repede sus. Se prinse de balustradă chiar în clipa când elicea se puse în mişcare şi „Dox”-ul ţâşni înainte. Se lăsase între timp o ceaţă deasă mai ales spre nord. Sigur că de acolo pândea o furtună. Petre şi George se aflau deja pe punte, când din această regiune apăru brusc o coloană groasă de fum. Apăruse unul din cele două distrugătoare. Probabil că detunăturile venite de pe mal îl făcuseră să se întoarcă, pe furiş, până acum. Mersese pe cu totul alt curs, mult mai îndepărtat de submarin.

— Repede băieţi, intraţi înăuntru, trebuie să ne scufundăm imediat, le strigă celor doi, acum căpitanul, văzându-se în faţa acestui nou pericol.

Dădu comanda de scufundare imediat după care se năpusti pe scăriţă în jos, urmat de George şi Petre care urcaseră în turn ca o vijelie. George urcă primul, se strecură ca un viezure înăuntru înainte de a cobora scăriţa. „Dox”-ul stătea încă aplecat pe o parte şi Farrow se temu o clipă că Peter nu va ajunge la timp să închidă chepengul. Dar uriaşul era în ciuda masivităţii sale foarte ager şi îndemânatic. Ca un fulger a fost în turn, trânti cu zgomot chepengul şi-l închise pe dinăuntru. Submarinul se scufundă; pompele lucrau din plin aspirând apa în tancurile de balast. Era exact ultima clipă când o mai putea face, căci „Dox”-ul se găsea abia pe la unsprezece metri adâncime, când deasupra lui duduiră elicele puternice ale distrugătorului.

Repede îşi luă Farrow acum cursul spre nord, fiindcă bănuia că pe direcţia sud, pe care credeau că o apucase, vasul francez lansase deja bombe în apă. Şi nu atinse submarinul încă douăzeci de metri adâncime, când din nou se auziră la sud elicele distrugătorului duduind în plină forţă. „Dox”-ul se scufundă din ce în ce mai mult apoi îşi schimbă direcţia luând-o direct spre coastă. Trebuia să încerce să-şi deruteze adversarul care-l căuta acum cu multă febrilitate. Şi într-adevăr după câteva minute, zgomotul unei noi elice venind dinspre nord se adăugă celei vechi. Veneau în ajutor celelalte două distrugătoare care purtau plasa de oţel cu intenţia vădită de a-l prinde în ea.

Din nou schimbă Farrow direcţia spre nord şi spre marea sa mulţumire, distrugătorul cel mai apropiat o coti lateral stânga, pe lângă ei înainte. Ţinu încă un sfert e oră direcţia nord şi

când nici un zgomot nu se mai trădă apropierea unui vas răsuflă uşurat:

— Ne-am salvat din nou, în ultimul moment, dar nici acum nu putem garanta pe deplin c-am scăpat. Trebuie să fim mai vicleni ca ei, dacă vrem să reuşim. Cred că e timpul să ţinem direcţia nord-est spre marea deschisă. Într-acolo n-au să ne găsească, încă un sfert de oră şi urmă „Dox"-ul cursul, navigând „*a l'aveugle*", adică orb, fără periscop. Apoi după ce-l ridică, în fine, constată mulţumit:

— Nu se vede nimic! Se pare c-am reuşit!

Nu putea bănui încă ce-l aşteaptă, altfel nu s-ar fi pronunţat atât de hotărât…

Sfârşitul volumului: **VÂNĂTOARE ASUPRA SUBMARINULUI.**

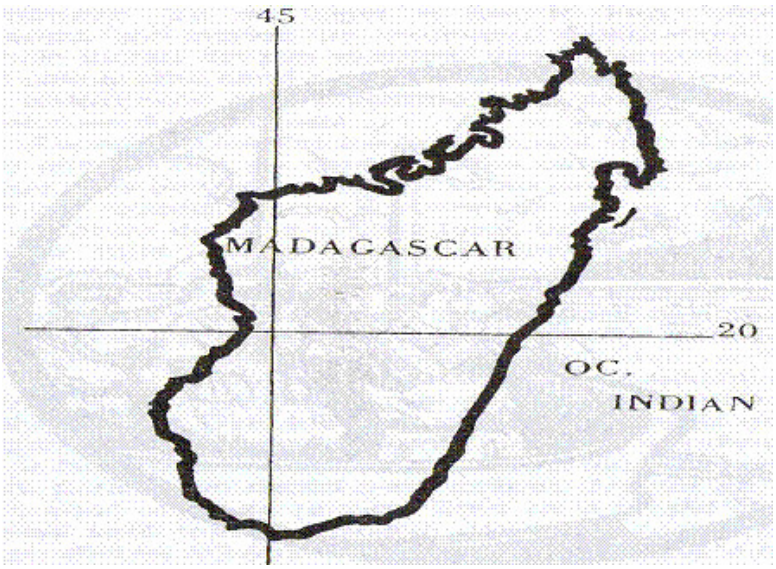

În numărul următor:

BUFONUL BROAŞTEI ŢESTOASE.

In Numărul următor:

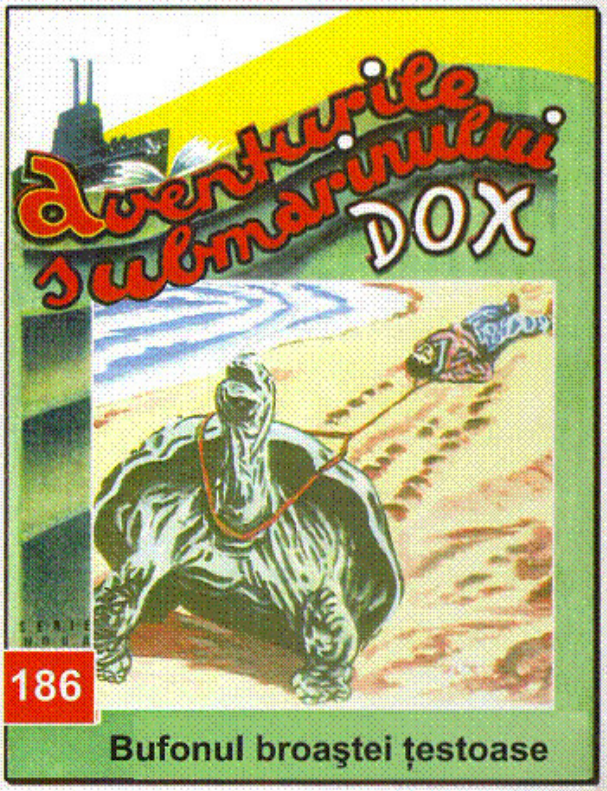

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro